

POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2024-2026

REGD.NO. 37926/83

ESTABLISHED : 1983

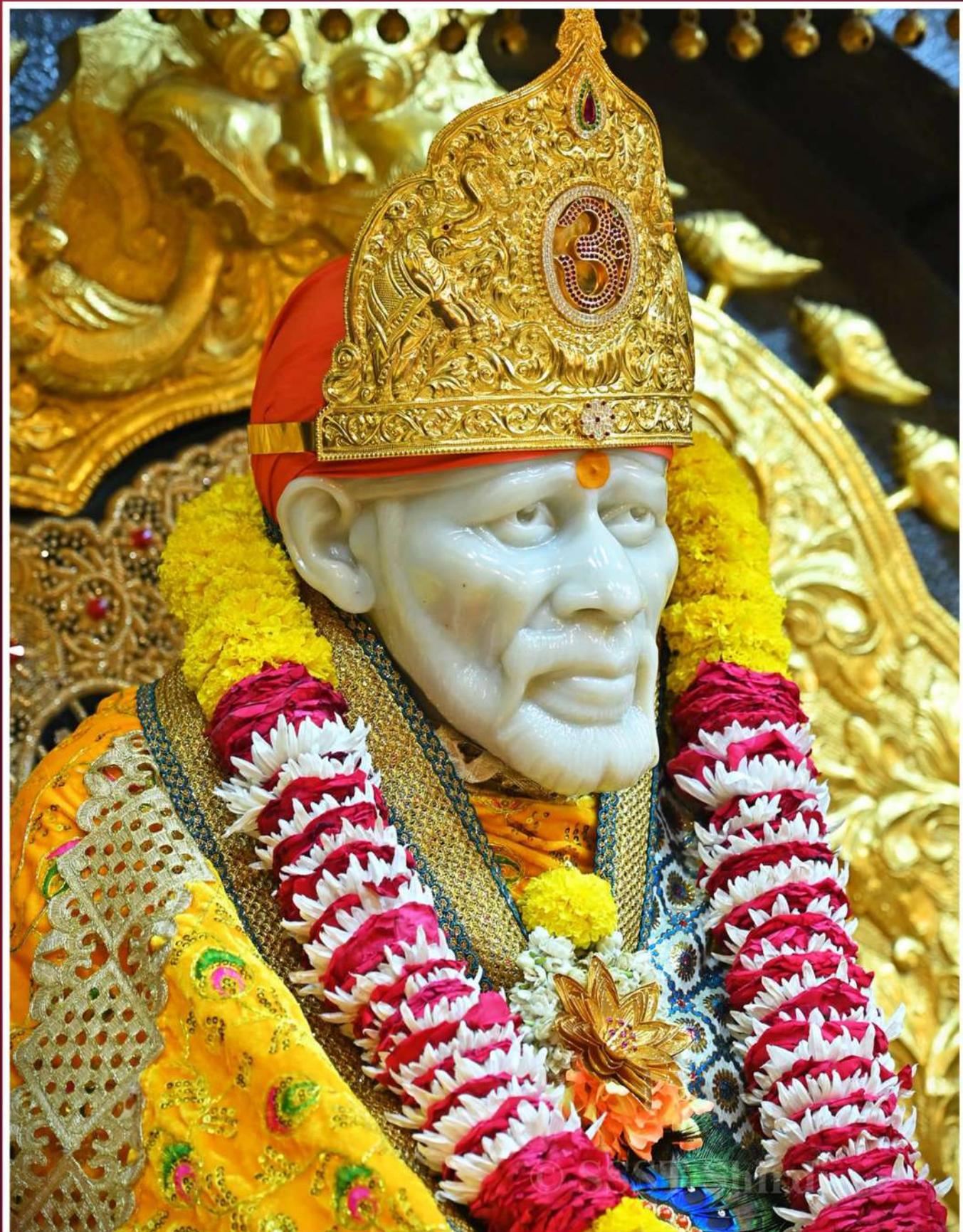
అక్టోబరు 2024

వెల - ₹ 10.00

సంయుభాబా

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాహపత్రిక

సంపుటి: 42 సంచిక: 06

ఈ నెల పండుగలు

అక్షోబ్రు 01 - పూజ్య గురువత్తీ శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ తల్లి జన్మించినేత్సువము

అక్షోబ్రు 12 - విజయదశమి

అక్షోబ్రు 12 - శ్రీ సిరిదేశ నాయినాథీ మహర్షరాజ్ మహర్షసమాధి

అక్షోబ్రు 27 - శ్రీ నాంపల్లి బాబా ఆరాధన [తిథి - ఆశ్వయమ్జ బహుళ దశమి]

అక్షోబ్రు 29 - శ్రీ శ్రీ పాద వీల్చభీ స్వామి అంతర్ధానము

[తిథి - ఆశ్వయమ్జ బహుళ దాటదశమి]

అక్షోబ్రు 30 - పూజ్య గురుదేవులు శ్రీ భరద్వాజ జన్మించినేత్సువము

“ఆకాశం నుండి పడే వర్షపుస్తిరు నదులు, బావులలోని సీరు భగవంతుడిచ్ఛినదే గదా! అది దివ్యమైనదన్న గుర్తు మనకు లేకపోవడంవల్లనే అది సామాన్యమైన సీరులా ప్రవర్తిస్తుంది. అది దివ్యమైనదని గుర్తుంచుకొనడమే సాధనంతా. అప్పుడు మన అజ్ఞానమనే పొర మన కండ్లపై నుండి తొలగి మనకు వాటి దివ్యత్వమనుభవమవుతుంది. ఇదే నిజమైన ఆధ్యాత్మికత.”

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

నా నమశ్శా నుంచి నా కర్తవ్యాన్ని నిర్వహిస్తాను

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్సిరాల భరద్వాజ

— ००० —

శ్రీ సాయిబాబా గురుసేవా వృత్తాంతం గురించి చదివాక మనకు కొన్ని ప్రశ్నలు ఉదయిస్తాయి.

1. శ్రీ సాయికి గురువు ప్రత్యక్షంగా ఎదుటనున్నారు గనుక వారు అలా సేవించుకోగలిగారు. మనకీనాడు సాయి అలా అందుబాటులో లేరు కదా!

2. సాయికి లౌకికమైన ఎట్టి బాధ్యతలు లేవు, కాబట్టి గురువు లభించినా, అలా నిరంతరం సేవించుకోగలిగారు. జీవితంలో బరువు బాధ్యతలు గల మనం అంతగా ఆయనను సేవించడం ఎలా సాధ్యం?

కానీ ముఖ్యమైన ప్రశ్నలిఖి కావు. అంతటి గురువు ఈనాడు మనకు లభించినా మనలో అంతలాగా సేవించే దీక్ష, విశ్వాసాలు వుండవద్దా? సాయి భౌతికంగా శిరిడీలో జీవించిన 56 సంవత్సరాలలో ఆయనను ఎందరు అలాగ సేవించగలిగారు? అట్టివారు తమకు ఒక్కరు కూడా కనిపించలేదని సాయియే అన్నారు. వారి ప్రత్యక్ష భక్తులలో కెల్లా గొప్పవారుగా పేరుపొందిన శ్రీ ఉపాసనీ బాబా కూడా సాయి దృష్టిలో శిష్యుడు అనదగినవారు కాదు. సాయి పెట్టిన నాలుగు సంవత్సరాల గడవు హృద్రీగా ఖండోబా ఆలయంలో వుండజాలక మూడున్నర సంవత్సరాలకి శిరిడి విడిచి వెళ్లిపోయారు.

అందుకనే ఈనాడు బాబా తమ భౌతికరూపాన్ని సమాధిలో నిష్టిప్తం చేసి, నిత్య జాగరూకులై, షైతన్యంగా నిలచారు. భక్తితో పిలిచిన పలుకుతామని, తమ ముట్టి సమాధానము చెబుతుందని, తమ సమాధి ఎప్పుడూ భక్తుల వెంటనుండి కాపాడుతుందని, తమ సమాధినుండి కూడా తాము యథాపూర్వం తమ భక్తులను కనిపెట్టి వుంటామని వారు ప్రతిజ్ఞ చేశారు. ఇది ఎందరో భక్తుల అనుభవం కూడా.

వారు అంత శక్తిమంతులు కదా, తమ భౌతిక దేహంతోనే చిరకాలం

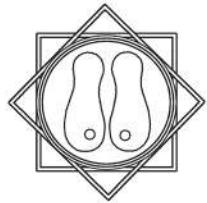
నిలచియుండక, మహాసమాధి ఎందుకు చెందారు?

- అని అడగవచ్చు. సాయి వంటి ఉత్తమాధికారులు తప్ప సమకాలీనుడైన మహాత్ముని అంత నిశ్చలమైన భక్తి శ్రద్ధలతో సామాన్యాలు సేవించుకోలేరు. ఎంతటి మహాత్ముడైనా మనమధ్య భౌతికదేహంతో సంచరిస్తుంటో, క్రమంగా మనలో అశ్రద్ధ పెరిగి, వారిలోనూ మానవత్వాన్నే చూస్తాము. బాల్యము నుండి శ్రీకృష్ణుడు ఎన్ని లీలలు చూపినా, చనువుతో కూడిన మిత్రభావం వలన ఆర్జునుడు కేవలము

సాయిబాబా

ఆధ్యాత్మిక ప్రేజ్ఞనిక మాసపత్రిక

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపత్తి: 42

అక్టోబరు - 2024

సంచిక: 06

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగారిచే స్థాపించబడిన ఏకైక ఏత్తిక,
మన "సాయిబాబా"

విషయ సూచిక

01.	నా సమాధి నుంచి నా కర్తవ్యాస్తి నిర్వహిస్తాను	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	03
02.	"శ్రీ సాయి మాష్టర్ ఎవరు?"	పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్	06
03.	మనందరికీ అమ్మ మాతృశ్రీ అలివేలు మంగమ్	శ్రీమతి శ్రీదేవి	15
04.	మన ఇల్లు	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి	19
05.	మాతృదేవి స్వతులు	శ్రీమతి సాయిరామలక్ష్మి; శ్రీమతి లక్ష్మి శ్రీదేవి	24
06.	"బాబా నా పసుపు కుంకుమలు నిలిపారు"	శ్రీమతి జ.వి.మణి	26
07.	ఆచార్యుని అధ్యుత లీలలు	శ్రీమతి లవిత	27

ఈ తేదీ పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్ తల్లి జన్మదినోత్సవము, 24వ తేదీ శ్రీ శిలాదీ సాయిబాబా మహాసమాధి చెందిన విజయదశమి పర్వతినము, చివరలో 30వ తేదీన పూజ్య భరద్వాజ గురుదేవుల జన్మదినోత్సవములు కలిగియున్న పుణ్యతుదమైన అక్టోబర్ నెల సాయిబాబా మాసపత్రికను భక్తులందరికీ గురుస్ఫురణ జలగే విధంగా ప్రత్యేక సంచికగా విడుదల చేస్తున్నాము. ఈ కారణంగా స్థలాభావం వల్ల ప్రతినెలా వచ్చే ధారావాహికలు ఈనెల నిలిపివేయబడ్డాయి. వచ్చే నెల నుండి యథాప్రకారం కొనసాగించబడతాయి.

- ఎడిటర్

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068
Phone No. +91 - 74160 41550
www.saibharadwaja.org

చీఫ్ ఎడిటర్: డా॥ ఆర్.ఎస్. శశిధర్, పిహెచ్. డి

చందా వివరములు

విడి ప్రతి : ₹ 10-00
సంపత్తుర చందా : ₹100-00

సామాన్య స్నేహితుడిగా, ఒక యూదవుడిగా మాత్రమే ఆయనను తలచాడు. యుద్ధభాషిలో విశ్వరూప సందర్భంలో అయినప్పుడు మాత్రమే అతడు తన పొరపాటును గుర్తించగలిగాడు. అలానే నిరంతరము సాయిలీలలను చూస్తూ కూడా, వారి పాదాలలో నుండి అనుగ్రహించబడిన గంగా, యమునా జలాలను తీర్థముగా త్రాగలేక పోయాడు దాసగణ. సర్వ తీర్థాలు, సకల దేవతలు వున్నాయని ఒక్క క్షణంలో ప్రత్యక్షంగా చూసిన అతడు యితర పుణ్యక్షేత్రాలను దర్శించాలని ఆరాటపదుతూ వుండేవాడు. నార్కె అనే భక్తునికి సాయి పిచ్చివారేమోని సందేహం కూడా కలుగుతుందేది. బాలక్ రాం మాన్సూర్ వంటి భక్తవరుడికి కూడా సాయిని ఎప్పుడూ చూస్తూండటం వల్ల వారు దేహభద్రులైన సామాన్య సాధకలేమోనన్న భావం అతనిని పదలలేదు. అతడిని మచ్చింద్రగాం పంపి అక్కడ కూడా మరొక భౌతికదేహంతో దర్శన, స్వర్గన, సంభాషణలను అనుగ్రహించి అతడి భ్రాంతిని దూరం చేశారు. కొంతవరకైనా శ్రద్ధాభక్తులతో సేవించుకోగలిగిన వారిని ప్రత్యక్షంగానే సేవించుకోనిచ్చారు.

ఈ వివరణకు పర్యవసానం? మనపై కరుణభావంతోనే సాయి మహాసమాధి చెంద నిశ్చయించుకున్నారు. భౌతికమైన ఎడబాటు పరోక్షత వారిపై మనకి గల ప్రేమను భక్తిని యినుమడింపజేస్తుంది. అట్టి భక్త్యంకురాన్ని వారి చరిత్ర, చరిత్ర పరన, యప్పటికీ ప్రకటమవుతున్న లీలా విభూతిని మన హృదయాలలో నాటుతాయి. వాటిని పటిష్టం చేయటానికి అవసరమైనప్పుడు భక్తులు కోరకున్నా, సాయి వారికి తమ భౌతిక రూపంతో దర్శనము యిస్తూనే వున్నారు. ఇక మిగిలింది వారు సూచించిన విధానాన్ని అర్థం చేసుకొని వారిపై అచంచలమైన విశ్వాసంతో దానిని అనుసరించడమే! అది ఎలా చేయాలన్నదే మన ప్రస్తుతాంశము.

నిరంతరమూ సాయి భౌతిక రూపము వారి మధ్య వుండటం వలన ప్రత్యక్ష భక్తుల దృష్టి బాబా యొక్క విశ్వవ్యాప్తమైన, అనంత లీలావిభూతివంతమైన వారి దివ్య తత్త్వం మీదనుండి తొలగి, వారి పరిమిత మానవకృతి మీద, వారి సామాన్య జీవక్రియల మీద కేంద్రీకృతమై, వారు కూడా మన వంటి మానవులు అన్న ఏమరపాటు కలిగేది. ఆ విషయంలో యిప్పటి మనం ఎంతో అదృష్టవంతులం. వారి లీలలలో ప్రకటమయ్యే సద్గురుతత్వమే వారి దివ్యచరిత్ర గ్రంథాల రూపంలో మన మనోనేత్రం ముందు ప్రత్యక్షమవుతుంది. వారి చిత్రపటం మనం ప్రత్యక్షంగా చూచి సేవించ నోచుకోని వారి భౌతిక రూపానికి

ప్రతిబింబము అవ్యాదం వలన మనలో అలాంటి ఏమరపాటును కలిగించదు. కనుక లభ్యమైనతవరకు సమగ్రమైన వారి దివ్య చరిత్ర గ్రంథాలను పారాయణ చేయటం వలన వారి పట్ల మనకు భక్తి వెల్లువలై పారుతుంది. మొదట లభ్యమైన సాయి చరిత్ర గ్రంథాలన్నింటినీ చదివి, వాటిలో మన హృదయాన్ని ఏది ఎక్కువగా ఆకర్షిస్తుందో, దానిని నిత్య పారాయణ గ్రంథంగా పుపయోగించుకోవాలి. ఎప్పుడైనా అవసరమైనప్పుడు కొత్తదనం కోసం ఇతర చరిత్ర గ్రంథాలను, యిప్పటికీ ప్రకటమవుతున్న వారి లీలలను తెలియజేసే పత్రికలను చదువుతూ వుండాలి. ఈ విధంగా సాయి యొక్క విశ్వరూపము మన హృదయంలో కొంత స్థిరపడ్డాక దానిని గురించి చింతన చేస్తూ, సాయి వారి గురువును సేవించినట్లు మనము వారి చిత్రపటానికి పూజాది సేవలు చేయడం ఆరంభించాలి. సాయి పటానికి, సాయికి భేదము లేదని తెలిపే లీలలను స్వరించి వారు ప్రత్యక్షంగా పటములో వున్నారని గుర్తించి పూజించాలి.

కొన్ని ఆప్యత్తాలు చరిత్ర పారాయణ చాలినంత జరిగాక, అప్పుడు వారి సూక్తులను బోధలను వివరించి చెప్పే ‘శ్రీ సాయి ప్రబోధామృతం’ వంటి గ్రంథాలను విరామ సమయాల్లో చదివి మనసం చేసుకోవాలి. అప్పుడు ఆయన బోధించిన సాధనా విధానము యొక్క స్వరూపము కొంతైనా అర్థమవుతుంది. అందువలన మన సాధనకు ఆటంకమును కల్పించే మన దృక్పథం మార్పుచెంది సాధన సుగమం అవుతుంది. ఆ సాధనను క్రమంగా మన నిత్యజీవితంలోని ప్రతి చిన్నపని లోనికి ఎలా వ్యాపింప చేసుకోవాలో మనకే తెలుస్తుంది

సాయి సాధనంతటికి మూలమును మూడు అంశాలుగా చెప్పవచ్చు.

1. విశ్వములోని అన్ని రూపాలలోనూ వ్యాపించి ఒకే సాయి తత్త్వం నిండియున్నది' అన్న గుర్తింపు--మన ఆలోచనలు, పనులు అన్నింటికి సేపధ్యంలో ఎప్పుడు వుండేలాగా చేసుకోవటం.

2. ఇట్టి అవగాహన సహాయమతో మనకు సాటివారి పట్ల గల రాగ, ద్వేష, అసూయాది భావాలను తొలగించుకోవడం.

3. జీవిత కర్తవ్య రూపమైన మన లొకిక కార్యాలు అన్ని మనలోని కర్మ వాసనలను క్షయింప జేసుకోవడానికేని గుర్తించి ఆయా కార్యాలను క్షణింగా చేయడము. మనకు ఐహికముగాను, ఆధ్యాత్మికంగాను సాయిబాబే బాధ్యతలని గుర్తుంచుకోవడం.

ఈ మూడు అంశాలే శ్రద్ధ, ఓరిమి.

————— ००० —————

“శ్రీ సాయి మాస్టర్ ఎవరు?”

పూజ్య గురుపత్రీ శ్రీ అలివేలు మంగమ్

—○○○—

శ్రీ పేరే చెప్పండి - ఆయన ఎవరోనన్నది!

సమాధిచెంది వంద సంవత్సరాలు
అవుతున్నప్పటికీ తమ అపార మహిమతో ప్రపంచాన్నే
ప్రభావితం చేస్తున్న సమర్థ సద్గురు శ్రీ శిరిడీ సాయినాథుని
సంపూర్ణ అనుగ్రహాన్ని పొందిన మాస్టర్ ఆయన!

శ్రీ సాయినాథుని గురించి సంపూర్ణంగా తెలుసుకున్న,
వివరించగలిగిన మాస్టర్ ఆయన!

చివరకు సాయియే తాముగా మారిన మాస్టర్ ఆయన!!

అందుకే ఆయన శ్రీ సాయి మాస్టర్!!

ఆయనే పూజ్యశ్రీ ఆచార్య ఎక్కిరాల భరద్వాజ గారు!!!

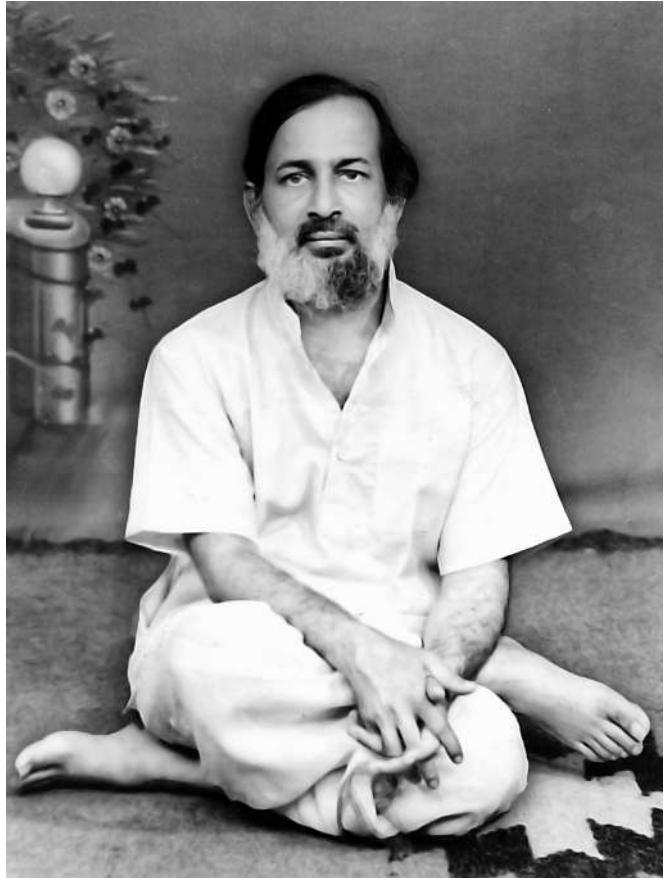
అంతేకాదు, క్లప్పంగా చెప్పాలంటే - ‘అధ్యాత్మికత’
అంటే ఏమిటి? అనే దానికి అర్థమే ఆయన. ‘ఎందుకు’
అనేదానికి నిర్వచనమే ఆయన.

సరియైన జీవిత విధానమే ఆధ్యాత్మికత. లోకిక
జీవితము, పారమార్థిక జీవితము వేరు వేరు అని భావిస్తారు
గాని అది సరియైనది కాదు.

ఆధ్యాత్మిక జీవితం కావాలనుకుంటే అన్నింటిని
త్యజించాలని అనుకుంటారు చాలామంది. లోకంలో చాలా
మంది ఆధ్యాత్మికవేత్తలు అనబడేవారు లోకికత పట్టనట్టు
వుండడమే అందుకు కారణం.

కానీ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఆధ్యాత్మికతకావాలనుకుంటే
ప్రాపంచిక జీవితాన్ని త్యజించనవసరం లేదని, ప్రాపంచిక
జీవితాన్నే ‘పారమార్థిక జీవితంగా’ మలచుకోవచ్చని
చెప్పడమేగాక ఆచరణ ద్వారా నిరూపించారుగూడా.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి గురించి తెలిసినవారు
ఎంతోమంది వున్నారు. తెలియనివారుగూడ కొంతమంది
వుండి వుండవచ్చు. తెలియని వారు తెలుసుకొనడానికి,
తెలిసినవారు మరికొంత తెలుసుకోడానికి ఆయన గూర్చి

క్లప్పంగా ఇప్పుడు చెప్పుకుండాము.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు విద్యార్థిదశలోనే తమకు అత్యంత
శ్రీతిపొత్తుడైన తమ అన్నగారి కుమారుని మరణంతో
అవేదన చెంది జననమరణాల తత్త్వాల గురించి అన్వేషణ
ప్రారంభించారు. అట్టి తీవ్ర అన్వేషణతో ప్రారంభమైన సాధన
సుమారు ఆరు ఏడు సంవత్సరాలపాటు కొనసాగి ఒక ఉన్నత
స్థాయికి చేరుకున్నది. అప్పుడు తమకు ఒకానొక ప్రశాంతత
నెలకొన్నదని ఆయనే చెప్పారు. ఆ తర్వాత శిరిడీ సాయినాథుని
దర్శనంతో, ఆ సద్గురుని అనుగ్రహంతో విశ్వచైతన్యానుభూతిని

అనుభవించారు. అంటే విశ్వచైతన్య స్వరూపుడైన శ్రీసాయినాథునితో ఆయన తాదాత్మ్యం చెందారు. అంటే ఆయనకు ఆత్మసుభూతి కలిగిందన్నమాట!

శ్రీ శిరిదీ సాయినాథుడు నలుగురు మిత్రులతో కలసి అన్వేషిస్తూ వెళ్ళడము, చివరకు గురువు తటస్థించి ఆయనను పరిపూర్ణులుగా చేయడంతో ఈ సంఘటనను పోల్చువచ్చు.

ఒకపక్క ఇట్టి తీప్రసాధన కొనసాగిస్తూనే తాము ఎవరిపైన ఆధారపడకూడదని, అప్పుడైతేనే తమ ఇష్టప్రకారం తమ జీవితం నడుపుకోవచ్చని నిర్ణయించుకొని లౌకిక విద్యను పూర్తి చేసి ఆధ్యాపక వృత్తిని చేపట్టారు.

విద్యార్థులకు లౌకికవిద్యతోపాటు ఆయన ఆధ్యాత్మికతను కూడ బోధించేవారు. పాత్యాంశాలనుంచే ఆధ్యాత్మికతను వెలికితీసి ఒక్కాక్కచోట జూపించి, మరొకచోట మేళవించి మరీ చెప్పేవారు. అంతేగాక మానవజీవిత తత్త్వాన్ని, జీవితసారాన్ని, లౌకిక పారమార్థికతల సమన్వయాన్ని గూడ రంగరించిపోసారు.

ఆయన బోధనా దక్కత గురించి ఆయనవద్ద చదువుకున్న విద్యార్థులు ఇలా చెప్పారు : “పూజ్యలీ భరద్వాజ మాష్టరుగారు మాకు ఇంగ్లీషు పద్య భాగానికి (Poetry) వచ్చేవారు. ఆయన ‘ది బెస్ట్ టీచర్ (The Best Teacher). చాలా అద్భుతంగా పారం చెప్పేవారు. మాకు ‘టు ఎ స్క్వెలార్క్ (To a Skylark)’ అనే పోయం (Poem) వుండేది. అది రహస్యాదానికి సంబంధించినది. ఆకారంలో కనబడనంత ఎత్తులో ఎగిరే పశ్చి గురించినది. అందులో ఆత్మకు సంబంధించిన అంతరార్థం మాష్టరుగారు అద్భుతంగా చెప్పేవారు. అటువంటి వివరణను ఆయన తప్ప మరెవ్వరూ చెప్పగలరని అనిపించదు. ఆయన విశ్లేషణ ఒక అధ్యాపకుడు పారం చెపుతున్నట్లు గాక అనుభవసారాన్ని బోధిస్తున్నట్లు వుండేది. అలానే ‘ది కాన్సెప్ట్ ఆఫ్ గాడ్ (The Concept of God) అనే వ్యాసాన్ని గూడా ఆయనే చెప్పారు. ఫిలాసఫీ (Philosophy)లో అన్ని మతాల గూర్చిన అవగాహన పూర్తిగా వున్నవారు మాత్రమే అంత అద్భుతంగా చెప్పగలరు. అందుకే ఆయన అత్యుత్తమ ఉపాధ్యాయులు”

పూజ్యలీ మాష్టరుగారు 1983వ సంాలో శ్రీ శిరిదీ సాయినాథుని అనుగ్రహాన్ని అనుభవించడంతో ఆయననే తమ గురువుగా భావించి ఆయన స్వరణ, సేవలకే తమ జీవితాన్ని అంకితం చేసారు.

శ్రీ సాయినేవలో భాగంగా అనేక సత్యంగాలు, ప్రవచనాలు చేసారు. శ్రీసాయి గూర్చిన గ్రంథాలేగాక ఆధ్యాత్మిక పరమైన ఎన్నో గ్రంథాలు రచించారు.

గురువు తన శిష్యుని తనంతటి వాడిగా తయారు చేస్తారు. శ్రీ సాయినాథుడు పూజ్యలీ మాష్టర్ గారిని తమ ప్రతిరూపంగా మలచారు. నిరంతర సాయి స్వరణలో లీనమైన ఆయన శ్రీసాయియే తాముగా పరివర్తన

చెందారు! అందుకే శ్రీ సాయినాథుని వద్ద జరిగిన అద్భుతలీలతెన్నో పూజ్యలీ మాష్టరుగారి పద్ధతుడ జరిగాయి, జరుగుతున్నాయి గూడా. పూజ్యలీ మాష్టరుగారి పట్టినరోజు సందర్భంగా మరొక్కసారి ఆయన చేసిన లీలలను కొన్నింటిని స్వరూపించుకుండాము.

పూజ్యలీ మాష్టరుగారు ప్రమాద పరిష్కారులలో వున్న రోగులను కేవలం ఊదీతోనే రక్కించిన సందర్భాలు ఎన్నో వున్నాయి. ఉదాహరణకు శ్రీ అశహరి సుధాకరరావుగారు తమ అనుభవాన్ని యిలా చెప్పారు.

“1987లో నా భార్యకు అబ్బాన్నయ్యె సెరిబ్రెల్ హెమరేజ్ వచ్చి ఫిట్స్ రావటంతో ఒంగోలులోని బి.వి.ఎల్. హస్పటల్ లో

చేర్పించారు. మరొక ఊరులో వున్న నేను, హోమియో డాక్టరైన మా మేనకోడలు అరుణతో కలసి ఒంగోలు చేరుకున్నాము. నా శ్రీమతికి చికిత్స చేస్తున్న డాక్టర్ గారు ఆమె జీవించే అవకాశం ఏమాత్రం లేదని చెప్పారు. ఐతే మద్రాసు తీసుకువెళ్లమంటారా అని మా మేనకోడలు అడిగితే, “ఒక డాక్టరై వుండి నీకు తెలీదా? మద్రాసే కాదు, అమెరికా తీసుకువెళ్లినా ఇంతకంటే చేసేది ఏమీ లేదు. కదిలిస్తే ఇంకా సీరియస్ అవుతుంది” అన్నారు. ఇంక చేసేది లేక హోమియోలో ప్రయత్నిధ్యామని మాస్టర్ ఎక్సిరాల కృష్ణమాచార్య గారి అబ్బాయి (హోమియో డాక్టరు) ఫోన్ కోసం ప్రయత్నిస్తే నెంబరు దొరకలేదు. అప్పుడు మా మేనకోడలు చెప్పింది, ‘ఈ ఊళ్లో కృష్ణమాచార్యగారి తమ్ముడు, సాయి భక్తులు శ్రీ భరద్వాజగారు వున్నారు. ఆయన దగ్గరకి వెళితే ఫోన్ నెంబరు దొరకవచ్చు’ అని. వెంటనే సాయిబాబా గుడికి వెళ్లి వారి ఇంటి అడ్రెస్ అడిగాము. అక్కడ వున్న ఒక అమ్మాయి తనకు తెలుసునని చెప్పి భరద్వాజగారి ఇంటి వద్ద మమ్మల్ని దింపి వెళ్లింది.

శ్రీ భరద్వాజ గారు మమ్మల్ని చూచి కూర్చోమని చెప్పి, “ఏమ్మా, ఏంటి సంగతి?” అని అన్నారు. నా మేనకోడలు నా భార్యకు బాగాలేదని చెప్పింది. అప్పుడు ఆయన నాతో ఏం బాగాలేదో చెప్పమన్నారు. నా భార్యకు అబార్థన్యై సెరిబ్రెల్ హేమరేజ్ వచ్చిందని, డాక్టర్ ర్స్ ఆశ లేదన్నారని చెప్పాను. అప్పుడు ఆయన ఆ మాట మూడుసార్లు నాచేత చెప్పించారు. అలానే ఆయన మూడుసార్లు ఊదీ తీసుకుని, “నీ భార్య తింటున్నట్టు భావించి తిను” అన్నారు. తర్వాత ఆయన కొంత ఊదీ నా చేతికిచ్చి, “ఆస్పత్రికి వెళ్లి నీ భార్య తలకు ప్రాయి. ఏమీ ఘర్యాలేదు. బాగైన తర్వాత బాబాకు పల్లకీ సేవ చేయించు” అన్నారు. ఆయన మాటతో నాకు ధైర్యం వచ్చింది. వెంటనే వెళ్లి ఆ ఊదీని నా భార్య తలకు ప్రాసాను. సరిగ్గా ఊదీ ప్రాసాన 15 నిమిషాల తర్వాత డాక్టర్ గారు వచ్చి నా భార్యను చూచి, “ఇక ఘర్యాలేదు” అన్నారు. నా భార్య ఆరోగ్యవంతురాలైనది. ఇది కేవలం శ్రీ భరద్వాజగారి అనుగ్రహమే. భరద్వాజగారిపట్ల కృతజ్ఞతా భావంతో నేను మా అబ్బాయికి ‘భరద్వాజ’ అని పేరు పెట్టుకున్నాను”.

ఇలా ప్రాణాపాయ పరిస్థితిలో వున్నవారినెందరినో ఆయన రష్మించారు. అందుకే ఆయన ప్రాణప్రదాత.

జి.సి. సుబ్బారెడ్డిగారి అన్న కుమార్తె 18 సం||ల వెంకట

లక్ష్మీకి బ్రియిన్ వ్యాధి వచ్చింది. మద్రాసులో ఆస్పత్రిలో చేర్పించారు. కినెలలు గడిచాయి. కాని ఫలితం లేకపోగా ఆ అమ్మాయికి చూపు, మాట పూర్తిగా పోయి కోమాలోకి వెళ్లిపోయింది. డాక్టర్ లాభం లేదని చెప్పడంతో తిరిగి ప్రాధుటూరు తీసుకువచ్చి త్యాగరాజ రెడ్డి హస్పటల్ లో చేర్పించారు. కాని పరిస్థితిలో ఏ మార్పు రాలేదు. సరిగ్గా అదే సమయంలో పూజ్యలీ మాస్టర్ గారు ప్రాధుటూరు వచ్చారని తెలిసి సుబ్బారెడ్డిగారు మాస్టర్ గారిని దర్శించి పాప పరిస్థితి తెలియజేసారు. పూజ్యలీ మాస్టరుగారు వెంటనే ఆస్పత్రికి వెళ్లి ఒక టెంకాయ తెప్పించి ఆ అమ్మాయి చుట్టూ మూడుసార్లు తిప్పి కొట్టారు. ఆ అమ్మాయి కళ్లను తమ అమృత హస్తంతో స్పృశించి, “ఏమీ ఘర్యాలేదు. చూపు, మాట గూడా వస్తాయి” అని చెప్పి వెళ్లారు. ఆ మరుసటిరోజునుంచే ఆమె కోలుకున్నది. మాట, చూపుకూడా వచ్చాయి.

శ్రీమతి కె.రామలక్ష్మి భర్త ఆరోగ్యపరిస్థితి బాగాలేదు. ఆర్థిక సమస్యలు గూడ ఎదురయ్యాయి. ఆ సమయంలో ఒకసారి వారి ఇంటి వెనుక వున్న సాయిబాబా భక్తుల ఇంట్లో

భజన జరుగుతుంటే వెళ్లింది. ఆ ఇంటి ఆవిడ ఈమె నమస్కులు విని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు రచించిన ‘శ్రీసాయిలీలామృతం’ పుస్తకం యిచ్చి దానిని పారాయణ చేయమని, కష్టాలు తొలగుతాయని చెప్పింది. ఆ పుస్తకం తెచ్చుకున్నప్పటికీ రామలక్ష్మి చదవకుండానే ఒక వారం రోజులు ఆ పుస్తకాన్ని ఇంట్లో వుంచుకుని సప్తాహ పారాయణ చేసానని చెప్పి ఆమెకే తిరిగి యిచ్చేసింది. ఆ తరువాత ఆమెకు విపరీతమైన తలనొప్పి ప్రారంభమై ఎంతకూ తగ్గడం లేదు. ఒకరోజు స్వప్నంలో ఆమె ఒక గుడి ముందు కూర్చున్నది.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అందరికి భిక్ష వేస్తూ ఈమె దగ్గరకు వచ్చి ఆగిపోయారు. ఈమె చేయి చాపి ఆయనను భిక్ష అడుగుతున్నది. అప్పుడు ఆయన, “గురువులకే గురువు, వైద్యులకే వైద్యుడు, జ్ఞానులకే జ్ఞాని అయిన బాబా చరిత్ర చదివానని అబధం చెప్పావు. అందుకే నీకి తలనొప్పి. బాబా చరిత్ర చదువుతానని చెప్పు. వైద్యం నేను చేస్తాను” అన్నారు. అప్పుడు ఆమె దుఃఖిస్తూ ఆయన పాదాలు పట్టుకున్నది. ఆయన తమ కుడిచేతిని ఆమె తలమై వుంచి ఆశీర్వదించారు. అంతటితో ఆమెకు స్వప్నం అంతరించింది.

అంతే! ఆ రోజు నుంచి ఆమె తలనొప్పి తగ్గిపోయింది. ఆ తర్వాత ఆమెకు ఎలాంటి ఆరోగ్యసమస్యలూ లేవు.

అంతేగాక ఆయన మాటమాత్రంతోనే వ్యాధులు తగ్గించేవారు. “ఏం ఫర్మాలేదు” అన్నారంటే ఎంతటి వ్యాధి అయినా తగ్గవలసిందే! కొందరికి ‘శ్రీ సాయిలీలామృతము’, ‘శ్రీగురుచరిత్ర’ పారాయణలు చెప్పేవారు. కొందరికి ‘గాణగాపరం’, ‘నర్సోబావాడి’ మొంచ్చేత్త దర్శనం చేసుకోమని చెప్పేవారు.

ఆయన విధిని మార్చిన సందర్భాలెన్నో! ఒంగోలుకు చెందిన పర్వతరావుకు పుత్రసంతానం లేదని జ్యోతిష్ములందరూ చెప్పారు. అప్పుడు మాస్టరుగారు అతనికి కొన్ని పారాయణలు చెప్పి ఎలా చేసుకోవాలో చెప్పారు. అతడలా చేయడంతో అతనికి పుత్ర సంతానం కలిగింది.

ఆయన కొందరి వ్యాధులను తాము స్వయంగా అనుభవించేవారు. అంటే వారి పూర్వకర్మలను తాము అనుభవించే వారన్నమాట. ఒక్కాక్కరు తీవ్ర జ్వరంతో బాధపడేవారు వస్తే, వారు నమస్కరించగానే వారి జ్వరం తగ్గిపోయేది. కాని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారికి వెంటనే జ్వరం వచ్చేది. ఒకసారి ఒక వ్యక్తి తీవ్రమైన కడుపునొప్పితో బాధపడుతూ వచ్చాడు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఊదీ యివ్యగానే అతని కడుపునొప్పి తగ్గిపోయింది. గాని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు కొన్నిరోజులు కడుపునొప్పితో బాధపడ్డారు.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు తమ వద్దకు వచ్చేవారి సమస్యలనెన్నింటినో తీర్చేవారు. చింతా లక్ష్మీనారాయణగారికి 1978 సం||లో విద్యానగర్లో పూజ్యశ్రీ మాస్టర్ గారితో పరిచయ భాగ్యం కలిగింది. తర్వాత ఒకసారి శ్రీ మాస్టరుగారు ఆయన పనిచేసే బ్యాంకు వచ్చారు. అప్పుడాయన తన ప్రమోషనులో ఎంతో జాప్యం జరుగుతోందని మాస్టరుగారితో చెప్పారు. అందుకు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, “శ్రీ సాయిలీలామృతం 9 సార్లు పారాయణ చేయి. ఘలితం నువ్వే చూస్తావు” అన్నారు. లక్ష్మీనారాయణగారు అలానే చేసారు కాని సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే ఆ ప్రమోషన్ విషయం కోర్టుకి ఎక్కుటంతో 2,3 సం||ల తర్వాత గాని ప్రమోషన్ వచ్చే అవకాశమే లేదనే వార్త తెలిసింది. అప్పుడాయన పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి దగ్గరకి వెళ్లి, “మాస్టరుగారు! పారాయణ చేసాను. ఘలితమే కనిపించలేదు. ఇలా జరిగింది. బాబా మీ మాట వినలేదు” అని చెప్పారు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఏమీ మాట్లాడకుండా చిరునవ్వు నవ్వి ఊరుకున్నారు. సరిగ్గా నెలరోజులు తిరగకుండానే కోర్టులో విషయం తేలిపోవటంతో లక్ష్మీనారాయణగారికి బ్యాంక్ ఆఫీసర్ గా ప్రమోషన్ వచ్చింది. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారితో ఆ విషయం చెపితే ఆయన చిరునవ్వుతో, “మంచిది, శుభం” అన్నారు.

పూజ్యశ్రీ మాస్టర్ గారు సర్వజ్ఞులు. ఇందుకొక ఉదాహరణ:

కొత్తపాశెంకు చెందిన పి.విజయకుమార్ తిరుపతిలో పి.జి. చదువుతున్నాడు. ఆ సంవత్సరం వినాయకచవితి రెండు రోజులు వుందనగా వాళ్ళ అమ్మగారు పూజ్యశ్రీ మాస్టర్ గారి వద్దకు దర్శనానికి వచ్చి, “ఈసారి వినాయక చవితికి విజయకుమార్ రావట్టేదు సార్” అని చెప్పింది. శ్రీ మాస్టర్ గారు, “వాడు వస్తాడమ్మా. వినాయక చవితి నాడు తెల్లవారురుమున 4 గంటలకు వస్తాడు” అని చెప్పారు. “రావడానికి అవకాశమే లేని అతను ఎలా వస్తాడు. అయ్యవారు ఇలా చెప్పారేమిటి” అని అనుకున్నారు ఆవిడ. కానీ అతడు అనుకోకుండా బయల్దేరి వినాయకచవితికి ముందురోజు రాత్రి విద్యానగర్ వచ్చాడు. అకస్మాత్తుగా పెద్ద వర్షం రావడంవల్ల కొత్తపాశెం వెళ్ళలేక వ్యాం తగినతర్వాత వెళ్ళాడు. సరిగ్గా తెల్లవారురుమున 4 గంటలకు ఇల్లుచేరి తలుపు తట్టాడు. తలుపు తీసిన వాళ్ళ అమ్మ ఆశ్చర్యానికి అంతలేదు. పూజ్యశ్రీ మాస్టర్ గారు చెప్పినది అక్కరాలా జరిగినందుకు అందరూ ఎంతో అనందించారు.

అమెరికాలో వుండే ఒక భక్తురాలు తమ అనుభవాన్ని యిలా చెపుతున్నారు.

“పూజ్యశ్రీ మాస్టర్ గారి గురించి ఫేస్‌బుక్(Facebook) లో చూసి ఆయన పుస్తకాలు పారాయణ చేస్తున్నాను. ఒక సంవత్సరం క్రితం నేను భారతదేశం వచ్చాను. శ్రీశైలం వెళదామని మా ప్లాన్. గురుబంధువైన జగదీక్ గారు శ్రీశైలం వెళితే శ్రీపూర్ణానందస్వామి సమాధి దర్శనం చేసుకోమని చెప్పారు. మావారు శ్రీశైలం తిరుగు ప్రయాణంలో స్వామి సమాధి దర్శనం చేసుకుండామన్నారు. శ్రీశైలంలో శ్రీమల్లిఖార్షానస్వామి దర్శనము, అభీష్టాకాలు ముగించుకుని వచ్చేసరికి బాగా అలసిపోయి పడుకున్నాము. చాలా ఆలస్యంగా నిద్రలేవటంవల్ల సాయంత్రం ఆరు గంటలకు తిరుగు ప్రయాణం అయినాము. మావారు బాగా లేట్ అయింది కనుక స్వామి సమాధి దర్శనం ఇప్పుడు వీలవదు అన్నట్లు చెప్పారు. కానీ మళ్ళీ యు.ఎస. వెళితే ఎప్పుడు వస్తామో తెలీదు కనుక 2 ని॥లలో దర్శనం చేసుకుని వస్తానని చెప్పాను. మావారు సరేనన్నారు. ఫారెస్ట్ ఏరియా బాగా లేటయ్యంది. పిల్లలకు తినడానికి కూడా ఏమి తీసుకోలేదు. ఇక్కడ ఏమీ దొరకవు. ఎలాగా అనుకుంటూ నేను దర్శనానికి

‘ఓం సాయినాథ జ్ఞ! గురు భరద్వాజ జ్ఞ’ అని నామం చెప్పుకుంటూ వెళ్ళాను. సరిగ్గా సమాధి మందిరం ముందు కారు దిగేసరికి అక్కడ ఒకరు నిలబడి వున్నారు. మమ్మల్ని సాదరంగా ఆహ్వానించి పూర్ణానందస్వామివారి సమాధి మందిరము, ఆయన నివసించిన ఇల్లు, వాడిన వస్తువులు-అన్ని చూపించి, “రండి, భోజనము వడ్డిస్తున్నాము” అని పిలిచారు. “లేదు, లేదు మేము వెంటనే వెళ్ళాలి” అన్నాము.

అందుకాయన, “లేదమ్మా ఎవరైనా వస్తుంటే ముందుగా తెలియపరిస్తేనే ఇక్కడ భోజనానికి ఏర్పాటు చేస్తాము. స్వామి దర్శనానికి వస్తున్నారు. భోజనం ఏర్పాటు చేయమని ఫోన్ వచ్చింది. అందుకే భోజనం సిద్ధం చేసాము” అన్నారు. మేము ఆశ్చర్యపోయి ఎవరు ఫోన్ చేసారు అని అడిగితే ‘భరద్వాజ గారు’ అని చెప్పారు. నేను ఇంకా అర్పర్యపోయి, “భరద్వాజగారా” అని అడిగాను. అందుకాయన, “అపునమ్మా! ఫోన్ చేస్తున్నది ఎవరు అని అడిగితే భరద్వాజ అన్నారు. ‘భరద్వాజ’ అంటే అని మళ్ళీ అడిగాను. భరద్వాజ ప్రముఖంగోలు, అని ఫోన్ పెట్టేసారు” అని చెప్పాడు!!

పూజ్యశ్రీ మాస్టర్ గారు మాపై చూపిన కరుణకు మేమంతా పొందిన ఆనందానికి అవధులు లేవు”

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి ద్వారా ఎన్నో ఇట్టి అయ్యతలీలు జరుగుతున్నప్పటికీ ఆయన సామాన్య మానవుని వలనే ప్రవర్తించేవారు. ఎందరో ఆయనను గురువుగా తలచినప్పటికీ ఆయన తాము అలా ఎన్నడూ ప్రవర్తించలేదు. ‘గురువుల మపుదామనే గుబులు పుట్టుకుండుగాక’ అన్నదే చరమ ప్రార్థనగా చెప్పారు.

ఐతే “తనను తాను గురువుగా తలచేవాడు గురువు అన్న పదానికి అనర్చుడు” అని రమణ మహార్షి చెప్పారు. ఆ సిద్ధాంతం ప్రకారమైతే పూజ్యశ్రీ మాస్టరు గారు గురువే కదా!

అంతేకాదు, ఆయన తాము సాయి అనే మితాయికి చుట్టిన కాగితంలాంటి వాడినని కూడా చెప్పారు. ఆయన చెప్పిన ఈ మాట వలన ఆయన ఆహంకారరహిత్యం వ్యక్తం అవుతుంది గాని దీనిని విశేషించుకుంటే ఆయన నిజతత్త్వం అవగతమౌతుంది. మితాయిలాంటి బాబాకు చుట్టిన కాగితం సామాన్యమైనది ఎలా అవుతుంది? సకల జీవుల శ్రేయస్తుకై అవతరించి మితాయి వలనే తమనాశ్రయించిన వారి జీవితాలను మధురవంతములుగా మలుస్తూపున్న సాయి మరి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిలో ఏ జెన్నత్యమూ లేకపోతే ఆయన

దేహాన్ని ఆలంబనగా ఎందుకు చేసుకుంటారు? మరి ప్రపంచంలో ఇన్ని జీవుల శరీరాలు వుండగా ఆయన శరీరాన్నే ఎందుకు ఎన్నుకున్నట్లు? అట్టి దివ్య పురుషుని తత్త్వంతో నిండివున్న పూజ్యాల్మీ మాష్టరుగారి దేహం అప్పుడు దివ్య దేహం గాక మరేమవుతుంది? ఆయన సాయి స్వరూపులు గాక ఇంకేమవుతారు? ఆయనే ఒకసారి అన్నారు: “శ్రీసాయినాథుడు ఈ శరీరంలో అణువణువునా తామే నిండివున్నారు. ఇక నేను కోరవలసిందేమున్నది? ఆయన నడిపించినట్లు నడవడమే!” అని. అందుకే ఆయన సాయి స్వరూపులు.

పూజ్యాల్మీ మాష్టర్ గారు శ్రీసాయినాథుని అనుగ్రహం పొందిన తర్వాత మాత్రమే అందరిలోను బాబానే చూచేవారని అనుకుంటాము కాని చాలా చిన్న వయస్సులోనే ఆయన అలా భావించేవారని ఈ క్రింది సంఘటన వల్ల తెలుస్తుంది.

వారి మూడవ అన్నగారైన శ్రీబోధాయనగారు స్వయంగా చెప్పిన మాటలివి: “మా నాన్నగారు మమ్ములను బడికి పంపక వారి ఆశయం మేరకు తామే గురువై ఇంటివద్దనే శిక్షణిచ్చి మెట్రిక్యులేఫ్స్ పరీక్షకు కాశీకు తీసుకువెళ్ళారు. ఆ రోజుల్లో బీజాపూర్ మహోరాజావారి సంస్థానంలో భయంకరమైన పాగరుబోతు ఏనుగులుండేవి. అవి వస్తుంటే అందరూ భయపడి పారిపోయేవారు. ఒకసారి అవి వస్తుంటే అందరూ భయంతో పక్కలకు పరుగెత్తుతున్నారు. నేను, భరద్వాజ మాత్రం భయపడకుండా అలాగే నిలబడిపోయాము. అలా నిలబడవద్దని, చాలా ప్రమాదమని ఎందరు చెప్పినా పట్టించుకోలేదు. అవి తొండంతో చుట్టి చంపేస్తాయని చెప్పి కొందరు మమ్మల్ని తిట్టారు గూడా. కాని అవి మా దగ్గరకొచ్చి నిలబడ్డాయి. భరద్వాజ వాటి తొండాలమీద చేత్తో నిమురుతూ వున్నాడు. అవి మమ్మల్ని ఏమీ చేయలేదు. ఒక ఏనుగు తన తొండంతో మా బుగ్గలమీద నిమిరి మాకు నమస్కరించినట్లు తొండాన్ని వంచి వెళ్ళిపోయింది. చూచినవారంతా ఎంతో ఆశ్చర్యపోయి ఎందుకలా చేసాయి? మీకింత ధైర్యం ఎలా వచ్చింది” అని అడిగారు. అప్పుడు భరద్వాజ, “భగవంతుడు సర్వాంతర్యామి గనుక ఆ ఏనుగులలో కూడ ఆయనే వుంటాడు గదా! మనం అవతలవారిని ఏ దృష్టితో చూస్తే అవతలివారుగూడ ఆ దృష్టితోనే చూస్తారు. మనం వాటిని చంపాలనుకుంటే అవిగూడ మనలి చంపాలనే అనుకుంటాయి” అన్నాడు.

ఎందరో మహాత్ముల చరిత్రలలో పోగరుబోతు జంతువులు సౌమ్యమై వారికి నమస్కరించటంవంటి సంఘటనలు మనం చూడవచ్చు.

ఒకసారి పూజ్యాల్మీ మాష్టరుగారు హైదరాబాదులో ఉద్యోగం చేసేటప్పుడు కొంతమంది విద్యార్థులను తీసుకొని దగ్గరలోని

అడవిలోకి వెళ్ళారు. ఒక రాత్రి పులిని చూచి భయపడి చెప్పుకుండా అందరూ పారిపోయారు. అప్పుడు మాష్టరుగారు ఒక్కరే కొన్ని రోజుల పాటు అక్కడే వున్నారు. అలాగే రాజమండ్రి దగ్గర వున్న పాపికొండలకు తరచూ వెళ్ళి కొన్ని రోజుల పాటు ఆయన అక్కడే వుండిపోయేవారట. అక్కడ ఆయన ఏమి చేసారో ఎవరికి తెలియదు. ఒకసారి ఆయనే చెప్పారు: “నేను అడవిలోకి వెళ్ళినప్పుడు ఒకసారి ఒక రక్తసింజరి పాము కనిపించింది. అది నన్నేమి చేయక నా ఎదురుకుండా నాట్యం చేసి వెళ్ళిపోయింది.”

క్రూర జంతువులను సైతం సాత్మికంగా మార్పగలిగిన శ్రీ మాష్టరుగారు శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారిని “మీకి అరణ్యాలలో భయం వేయలేదా. మాకెందుకు వేస్తుంది!” అని అడుగుతారు ఎంతో అమాయకంగా అదే ఆయనలోని ప్రత్యేకత.

ఆయన తమ నిజతత్త్వం గురించి కొన్ని సందర్భాలలో మర్కుగర్భంగా చెప్పకపోలేదు. ఒకసారి ఒక వ్యక్తి మాష్టర్గారి మీదకి కొట్టడానికి వస్తూ

కోపంగా, “నీ అంతు చూస్తాను” అన్నాడు. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ మాష్టర్ గారు ఏ మాత్రం చలించక, “నా అంతు చూడాలని వీరవ్యాపికి రాని ఆలోచన నీకు వచ్చిందే! ఐనా మనిషరి అంతు ఒక్కటే” ! అన్నారు. అంటే ప్రతి వ్యక్తిలోను వున్న పరిమితమైన ‘నేను’ యొక్క అంతును (మూలాన్ని) చూస్తే అంటే పరిశోధిస్తే అందరిలోను వున్న, అంతాయైన ఆత్మ ఒక్కటే అనుభవమవుతుంది అని అర్థం.

పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారితో చదువుకున్న సాటి విద్యార్థి డి. రాఘవరావు యిలా చెప్పాడు: “భరద్వాజ ఎప్పుడూ ప్రతి విషయాన్ని విమర్శనాత్మక దృష్టితో చూచేవాడు. ఒకసారి మాటల సందర్భంలో, “నేను అనే దేహభావంవల్ల ఒకదానితో అసోసియేట్ (associate) అయ్యేసరికి రాగము, ద్వేషము కలుగుతాయి. ఆ దేహభావం నుంచి విడివడితే ఇవేం వుండవు” అని చెప్పంటే, “ఓహో! బయల్సేరాడు వేదాంతి” అని ఎగతాళి చేసేవాళ్ళం. అతని ఆలోచనా సరళి మామూలు స్థాయిని దాటి వుండేది.” అంటే అప్పటికే ఆయన స్థాయి ప్రాపంచిక పరిధులు దాటి ఉన్నత స్థితిలో వుండేది అన్న విషయం నుస్పష్టం.

నేను పరిమితమైన వ్యక్తిని అన్న భావం విడివడ్డవారు పరమాత్మే అవుతారు. అట్టి వారే మహాత్ములు. అట్టి మహాత్ములే పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు. మరి ఆయన ప్రాపంచిక వ్యవహారాలన్నీ చేసేవారు కదా అని కొందరికి అనిపించవచ్చు. ఆయనను బాబా ఆ స్థాయిలో వుంచారు. శీరామకృష్ణ పరమహంసు అమృత లౌకిక, పారలౌకికానికి మధ్య స్థితిలో వుంచారట. పూజ్యశ్రీ మాష్టర్ గారిని బాబా ఇటు లౌకిక స్థాయి, పారమార్థిక స్థాయి - రెండించిలోనూ ఒకేసారి వుండేటట్లు వుంచారనిపిస్తుంది. అలా కాకపోతే ఆయన ఏ చీరాలస్వామిలాగానో, వెంకయ్య స్వామి లాగానో, నాంపల్లి బాబా లాగానో వుండేవారేమో! సమర్థ సద్గురుడైన శ్రీ సాయినాథుడు తాము సంకల్పించిన లోకకళ్యాణార్థం తమ వారసులుగా ఆయనను నిలిపారు. అందుకే ఆయనను తమ శిష్యులిగా, ఆత్మజునిగా (బిడ్డగా) ఎన్నుకున్నారు.

అన్నీ విడిచి దేశాటన చేస్తూ (అవధూతగా) తిరగాలనుకున్న ఆయనను సాయి అలా మలచారు. అందుకే ఆయన జీవన్యుక్తుడు.

పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు ఎప్పుడూ ఎంతో ప్రశాంతంగా వుండేవారు. విసుగు, చిరాకు అనేవి ఆయనలో కనిపించవు.

ఎవరు ఎటువంటి ప్రశ్న వేసినా ఓర్పుగా సమాధానం చెప్పేవారు. ఆఖరికి చిన్న పిల్లలు సైతం, “అంకుల్ మీరేం చదువుకున్నారు?” “మీరు మాతో అడుకుంటారా” అని అడిగితే కూడా ఆయన ఎంతో ప్రేమగా బదులు చెప్పేవారు. చిన్న పిల్లలంటే ఆయనకు ఎంతో ముద్దు. వాళ్ళను ఎంతో ముద్దు చేస్తూ వారి వయస్సుకు తగినట్లు వారితో కలిసిపోయి మంచి విషయాలు చెప్పేవారాయన. ఒకసారి ఏడవ తరగతి చదువుతున్న బి.వి. రమణయు అనే పిల్లవాడు మాష్టర్గారి గురించి విని చూడాలనిపించి ఆయనకు ఉత్తరం ప్రాసాదు. “సార్! నేను నిన్ను చూడటానికి వస్తున్నా. నువ్వు తప్పక వుండాలి” అని. అది చదివి మాష్టరుగారు అక్కడ వున్న వారితో, “ఈ పిల్లవాడు నన్ను చూడటానికి వస్తున్నాడట. నేను వుండాలట!” అంటూ నవ్వుతూ ఎంతో ప్రేమగా అన్నారు. అతడు వచ్చినపుడు అతనితో చాలాసేపు మాట్లాడి వాళ్ళ ఊళ్ళో సత్పుంగాలు చేయమని చెప్పారు.

ఆయనకు తమ స్థాయి గురించిన ఆలోచనే వుండేదిగాదు. అలా వుండటానికి ఆయనకు తాను తప్ప ఈ స్పష్టిలో అన్యమనేది వుంటేనే కదా. అందుకే పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారికి ధన, కీర్తి, స్త్రీ వ్యామోషోలు లేవు. ఎంతటివారినైనా ఈ వ్యామోషోలు పతనం చెందించటం ఈ ప్రపంచంలో చూస్తూనే వున్నాం.

అందుకే ఆయనకు ధనం సేకరించి ఆశ్రమాలు నిర్మించాలనే తలంపు వుండేది కాదు. ఒకసారి పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారితో ఒకరు, “ఇతర దేశాలకు వెళితే చాలా డబ్బులోస్థాయి సార్. అలా వెళితే బాగుంటుంది గదా” అన్నాడు. అందుకు ఆయన, “వస్తే ఏం చేస్తామట! ఆ డబ్బులతో ఆశ్రమం లేస్తుంది. తర్వాత తగువులాటలు వస్తాయి. అందుకు కాదు వెళ్ళవలసింది. ధర్మప్రచారం కోసం వెళ్ళాలి. మనం చేయవలసినది ధర్మప్రచారమే. అందుకుగాను ముందు మనం ధర్మవర్తనలం కావాలి. అప్పుడే ధర్మప్రచబోధం సక్రమంగా జరుగుతుంది” అన్నారు.

స్త్రీల పట్ల ఆయన ఎంతో గౌరవంగాను, ఆప్యాయంగానూ ప్రవర్తించేవారు. ‘అమ్మా’ అనో, ‘అమ్మాయి’ అనో పిలిచేవారు. ఆ పిలుపు ఒక తండ్రి తన బిడ్డను పిలుస్తున్నట్లుండేది.

అధర్మాన్ని ఎదుర్కొనడంలో ఆయన ఆత్మవిశ్వాసం అత్యంతమైనది. విద్యార్థి దశలోను, ఉపాధ్యాయ వృత్తిలోను, సమాజంలో జరిగే అన్యాయాలను ఎంతో ధైర్యంతో ఎదుర్కొనేవారాయన. నాస్తిక, హేతువాదులతో

వారి సిద్ధాంతాలు ఎంత అసంబధమైనవో సశాస్త్రియంగా నిరూపించారు. పరమత ద్వేషంతో ప్రజలను ప్రకృదారి పట్టిస్తున్న వారిని వారి వారి మతాలలో చెప్పినవాటితోనే ఎత్తి చూపి వారు చెప్పినది ఎంత అసంబధమో నిరూపించేవారు.

ఆయన కాలేజీలో చదువుతున్నప్పుడు కొందరు విద్యార్థులు, విద్యార్థినులు కలిసి విషారయాత్రకు వెళ్లాలనుకున్నారు. పూజ్యతీ మాస్టరుగారికి ఆ పద్ధతి నచ్చేడు. అంతేగాక అది సరైనది కాదని వారికి తెలియజెప్పాలనుకున్నారు. చివరకు వెళ్ళే రోజు రానే వచ్చింది. ఆ రోజు ఉదయం మిగిలినవాళ్ళతో కలవక ఆయన తమ గదిలోనే వుండిపోయారు. ఎంతసేపటికీ రాకపోయేసరికి ఒక స్నేహితుడు కారణమడిగాడు. “ఏమిలేదు, నేను రావటంలేదు” అన్నారాయన. కారణం చెప్పమంటే కూడా చెప్పేదు. అతడు బలవంత పెట్టేసరికి చివరకు ఆయన, “ఏమీ లేదు. నేను మీ చెల్లెలిని తీసుకుని వేరే చోటికి వెళ్తున్నాను” అని చెప్పారు. వెంటనే అతనికి విపరీతమైన కోపం వచ్చి ఇష్టమొచ్చినట్లు తిట్టాడు. అప్పుడు పూజ్యతీ మాస్టరుగారు ప్రశాంతంగా, “నేను మీ చెల్లెలితో వెళతానంటే నీకంత కోపం వచ్చిందో చూడు! మరి మనతోవచ్చే ఆడపిల్లలు కూడా మరొకరికి చెల్లించే గదా! మరి నేను చేసేది అధర్మమైనప్పుడు మీరు చేసేది ధర్మమేలా అవుతుంది?” అన్నారు.

అలాగే ఆయన తమ కళ్ళ ఎదుట అధర్మం జరుగుతుంటే సహించేవారు కాదు. ఒంగోలులో మన ఇంటికి ఎదురుగా వున్న గుడిసెలో నివసించే ఒక వ్యక్తి తాగి భార్యను తరచూ కొడుతుండేవాడు. ఒకరోజు అతడు ఆమెను రోడ్డు మీదకు ఈడ్డుకొచ్చి మరీ చావబాదుతున్నాడు. ఇంట్లో సత్యంగం చేస్తున్న పూజ్యతీ మాస్టరుగారికి ఆమె అరుపులు వినబడ్డాయి. “ఏమిటి గొడవ?” అని అడిగారు. అక్కడివారు విషయం చెప్పారు. వెంటనే ఆయన లేచి త్వరితప్రారగా అక్కడకు వెళ్ళి అతనిని, “ఏమి చేస్తున్నావు నువ్వు? ముందు కొట్టడం ఆపు!” అని గదమాయించారు. పూజ్యతీ మాస్టరుగారిని

చూసేటప్పటికి అతను ఆపి ఏదో చెప్పబోతుంటే, “అదంతా తర్వాత ఆలోచించాం. ఇలా కొట్టడం ఎప్పుడూ చేయవద్దు. నేను సహించను” అని గట్టిగా చెప్పి లోపలికి వచ్చారు.

గురువుగా ఒక ఉన్నత స్థాయిలో వున్న ఆయన ఆ గుడిసెలోని వారి సంగతి అలా పట్టించుకోవడం చూచిన అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

ఆయన అతి నిడారంబరులు. సామాన్య మానవునిలా వుండే ఆయన ప్రవర్తనవల్ల ఆయన మహత్వాన్ని గుర్తించటం కష్టతరమే. కాని అత్యంత జ్ఞానపూరితమైన వాక్పటిము, అనంతమైన తపోశక్తి ఆయన ఔన్నత్యాన్ని ప్రజ్వలింపచేసేవి. ఆయన మాట్లాడుతుంటే అవి వేదప్రోక్తమైన అక్షర సత్యాలుగా గోచరమయ్యేవి. తేజోవంతమైన ఆయన నేత్రాలు ఎదుటివారి అంతరంగపు లోతులను స్పృశిస్తున్నట్లు అనిపించేవి.

ఆయన వేషం అతి సామాన్యం. ఇంట్లో వున్న సమయాలలో లుంగి, చేతుల బసీను లేక అరచేతుల చొక్కా; బయటకి వెళ్లినప్పుడు పంచే, చొక్కా. తనచెంతకు ఎంతటివారు వచ్చినా ఆయన వేషంలో ఎలాంటి మార్పు వుండేదిగాడు. ఆయనకు ఎలాంటి ఆరాటాలూ లేవు. నేలమీదనే కూర్చునేవారు. రంగుల దారాలతో అల్లిన గోనెపట్టాయే వారి ఆసనం. అక్కడ పడుకోటానికి ఒక దిండు, సిగిరెట్లు పెట్టి, యాష్ ట్రే (ash tray), చదువుకునేదుకు, ప్రాసుకునేదుకు పుస్తకాలు వుండేవి. ఎప్పుడూ ఆ ఆసనంపై కూర్చుని మాట్లాడుతూనో, చదువుకుంటూనో, ప్రాసుకుంటూనో వుండేవారు.

సామాన్యమైన జీవితం, అత్యంతమైన భావాలు కలిగివుండటమే ఆయన ప్రత్యేకత. ఇట్టి జీవిత విధానమే ఆయన ఔన్నత్యాన్ని అత్యధిక ప్రజానీకం గుర్తించలేకపోవటానికి కారణమైంది.

శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా విషయంలో వలనే కాలమే హజ్యలీ మాస్టరుగారి సత్యవాక్యాలను, జెన్నుత్యాన్ని నిరూపిస్తుందనడంలో ఎటువంటి సందేహము లేదు.

శ్రీ సాయినాథుడు వైష్ణవ బ్రహ్మచారి. అవధూత స్థితిలో వున్న ఆయన నిర్వహించ వీలుపడని లోకకళ్యాణ కార్యక్రమాన్ని నిర్వర్తించటానికి హజ్యలీ మాస్టరుగారిని ఎన్నుకున్నారనిపిస్తుంది. కారణం సంసారులైన మానవులకు బాబాను అనుసరించడం ఎంతో కష్టం.

శ్రీ సాయిబాబాకు ఎటువంటి లౌకిక బంధాలు, సంబంధాలు లేవు. కనుక ఒక గృహస్థుగా భార్యాబిడ్డల బాధ్యత నిర్వహించవలసిన అవసరం ఆయనకు లేదు. హజ్యలీ మాస్టరుగారు సంసారిగా జీవించారు గనుక ఆయన మనకు అనుసరణీయులు, ఆదర్శానీయులు.

ఆయన భార్యాబిడ్డల పట్ల, బంధువుల పట్ల, సమాజం పట్ల తమ బాధ్యతలను, కర్తవ్యాన్ని సంపూర్ణంగా నిర్వర్తించారు. ఐతే ఆయన కర్మలనన్నిటినీ చేస్తున్నప్పటికీ నిష్టియులు. ఎన్నో బంధాలలో చిక్కుకున్నట్లు కనిపించినప్పటికీ ఆయన బంధరహితులు.

లౌకిక వ్యవహారాలతోను, చిక్కు సమస్యలతోనూ తలమునకలోతున్నట్లు వున్నప్పటికీ ఆయన ప్రశాంతచిత్తులు.

ఆధ్యాత్మికత స్తోయలో సాధన, సాయి ప్రచారం నూటికి నూరుపాళ్ళు ప్రయత్నించినట్లుగానే ప్రాపంచిక విషయంలో గూడా ప్రయత్నం చేసేవారాయన. “మనవంతు కర్తవ్యాన్ని అన్ని విషయాలలోనూ సంపూర్ణంగా నిర్వర్తించ వలసిందే. అలా చేయినివాడు ఆధ్యాత్మికతకు పనికిరాడు” అని ఆయన చేపేవారు.

ఆయనకు అన్ని మత సాంప్రదాయాలు తెలుసు. ఏ మతంవారు వచ్చినా ఆయూ మతాలలోని మహానీయులు, ఏమి బోధించారో వివరించి, వాటిని ఎలా ఆచరించాలో బోధించారు.

చిన్న పిల్లల దగ్గరమంచి పెద్దవారివరకు ఎవరికి తగిన సాధనను వారికి చేపేవారు. ఆయన శ్రీసాయి చరిత్ర, శ్రీగురు చరిత్ర పారాయణ మాత్రమే చేపేవారని కొందరసుకునేవారు. ఉదాహరణకు ఒకామెకు వారు ఏ ఉండికి వెళ్ళినా ఆ గ్రామదేవతను పూజించమని చెప్పారు. మరొకరికి వారి కుల దేవతనారాధించమని, మరొకరికి విష్ణు సహార్థనామం చేసుకోమని, గాయత్రీ మంత్రం చేసుకోమని

చేపేవారు.

ఆయన ప్రధానమైన బోధ - ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటో అందరూ తెలుసుకోవాలన్నదే. నేటి సమాజంలో దొంగ గురువులు ప్రబలమై అమాయక ప్రజలను పక్కదారి పట్టిస్తూ, మోసం చేస్తున్నారని, కనుక అసలైన సద్గురువు ఎలా వుంటారో తెలియజప్పాల్సిన అవసరం ఎంతైనా వుందని చేపేవారు.

అట్లాగని ఆయన తమచెంతకు ఎవరినీ రమ్మని అనలేదు, రావద్దని అనలేదు. తమ వద్దనుంచి వెళ్ళిపోయిన వారిని వారించనులేదు. అంతా తామే అయిన స్థితిలో వున్న ఆయనకు అసూయద్దేపొలు ఎలా వుంటాయి? ఎవరు ఎవరిని కోపగిస్తారు? అంతా తామే అయినప్పటికీ సకల జీవుల శ్రేయస్సుకారకే ఒక దేహం ధరించి వచ్చారు. గనుక బిడ్డ తనను ప్రేమించినా, ప్రేమించకపోయినా బిడ్డ శ్రేయస్సు కోసం తల్లి ఎలా తాపత్రయపడుతుందో అలాగే హజ్యలీ మాస్టరుగారు గూడ తాపత్రయపడేవారు.

ఇంతకూ ఆయన ఎవరు?

పైన చెప్పుకున్న వాటి దృష్టిశ్చా చూస్తే

ఆయన వ్యాప్తికాదు. సమప్తి.

వ్యక్తి గాడు, అవ్యక్తుడు.

అంతా తానే అయిన ఆత్మస్వరూపులు.

అంటే సమర్థ సద్గురుదైన సాయి స్వరూపులు

అందుకే ఆయన ‘శ్రీ సాయిమాస్టర్!’

అయితే ప్రస్తుత మన కర్తవ్యం ఏమిటి అన్నది ప్రశ్న? మొదటగా మనకు లభించిన గురువు అంటే హజ్యలీ మాస్టరుగారు ఎంతటి వారో అనుక్కణమూ గుర్తుపెట్టుకోవాలి.

భ్రష్ట గురువుల బారినపడకుండా భగవంతుడు మనలను ఎంతగా అనుగ్రహించాడో అర్థం చేసుకోవాలి. అందుకని ఈ అవకాశాన్ని చేజారిపోకుండా, చేతులారా పాడుచేసుకొనకుండా ఆయన చెప్పిన, చేసి చూపిన ప్రతి చిన్న విషయాన్ని తరచి తరచి ఆలోచించి మన శాయశక్తులా ఆచరించటానికి ప్రయత్నించాలి. ఈ ఎనబైయివ (80వ) జన్మదిన సందర్భంగా మనలను సరియైన మార్గాన చేయి పట్లకుని నడిపించమని, తమ ఆశీస్తులు మనందరికి నిరంతరం ప్రసాదించమని హజ్యలీ మాస్టర్ గారిని ప్రార్థిస్తూ....

జై సాయి మాస్టర్!!

(ఆప్టోబరు 2017 సాయిబాబా మాసపత్రిక నుండి పునర్వ్యాపితము)

మనందలకీ అమృత

మాతృత్వ అలివేలు మంగమ్మ

శ్రీమతి శ్రీదేవి

— ००० —

“అ మార్చి! నమస్కారం” అంటూ ఒక విశాలమైన హాలు లోకి ప్రవేశించింది ఒక మహిళ. అక్కడ మంచంపై కూర్చుని వున్న మాతృత్వ అలివేలు మంగమ్మ వద్దకు వచ్చి ఆమెకు నమస్కరించింది. ఆకుపచ్చ రంగు చీరలో నుదుట ఉదయ సూర్యుని వలె వెలుగుతున్న కుంకుమ బొట్టుతో దివ్యకాంతులతో వెలిగిపోతున్న అలివేలుమంగామాత చిరునవ్వులొలికిస్తూ తన యెదుట కూర్చున్న ఆ స్త్రీని ఆప్యాయంగా పలకరించారు. ఆమె యోగక్షేపాలు అడిగి తెలుసుకున్నారు. ఆ తర్వాత ఆమె తమ సమస్యలను అమృగారికి విన్నవించుకొని, “అమృత! ఈ కష్టజీవితాన్ని యిక మోయలేను. నాకింక మరణమే శరణ్యమనిపిస్తున్నది. చివరి యత్తంగా ఆశతో మీ పాదాల వద్దకు వచ్చాను. నీట ముంచినా పాల ముంచినా మీదే భారం” అంటూ దుఃఖించింది. శ్రీ అమృగారు ఆమెను ఓదార్చారు. ఆమెకు అభయమిచ్చి పంపారు. అంతే! కొద్దిరోజుల తర్వాత ఆమె మరల శ్రీ అమృగారి దర్శనార్థం వచ్చి “అమృత ఆ రోజు నేను మీ వద్దకు వచ్చి వెళ్లాను. మీరు చెప్పిన నియమనిష్టులు పాటిస్తూ ‘శ్రీ సాయి చరిత్ర’ ‘శ్రీ గురుచరిత్ర’ లు పారాయణ చేశాను. ఆశ్చర్యంగా నా సమస్యలు అన్నీ తొలగిపోయాయి. అమృత! మీ దయ సాటిలేనిది. జన్మజన్మలు నన్ను యిలాగే కాపాడుతుండండి” అంటూ ఆమె తన ఆనందబాష్యాలతో అమృత పాదాలు అభిషేకించింది.

ఈ విధంగా స్త్రీలు, పురుషులు, ఆర్టులు, జిజ్ఞాసువులు - యెందరో మాతృత్వ అలివేలు మంగమ్మను దర్శిస్తుండేవారు. కొండరు ఆమె యింటిలోనే కొన్ని రోజులు వుండిపోయేవారు కూడా! అలా శ్రీ మాస్టరుగారి, అమృగారి సన్నిధి భాగ్యాన్ని తృప్తిగా అనుభవించి దైవచింతనను, పవిత్రభావాలను హృదయాలలో నింపుకొని వెళ్లండేవారు.

తల్లిదండ్రుల యింటి తలుపులు యెల్లపుండూ తమ బిడ్డల కోసం తెరిచే వుంటాయి. వారు తమ కన్నబిడ్డలు జీవనపోరాటంలో అవసరార్థం దూరప్రాంతాలలో నివసిస్తూ, తమకు దూరంగా వుంటున్నపుండు ఆ పిల్లల

రాక్కకై వేయికళతో యెదురు చూస్తానే వుంటారు. ఆదేవిధంగా ఈ స్పష్టి అంతటికీ తల్లిదండ్రులైన శ్రీ భరద్వాజ గురుదేవులు, మాతృత్వ అలివేలుమంగమ్మ తల్లి కూడా తమ వద్దకు వచ్చిన భక్తులను కన్నబిడ్డల వలె ఆదరించేవారు.

తల్లి ప్రేమకు యేదీ సాటిరాదన్న విషయం లోకనిదితం. తండ్రి పట్ల పిల్లలకు యెంతో కొంత గౌరవంతో కూడిన భయం వుండవచ్చు. కానీ తల్లి విషయంలో పిల్లలు పరిమితులు, సరిహద్దులు లేని ఆమె ప్రేమలో పొందే సంతృప్తి సాటిలేనిది. ఇక విశ్వజనని ప్రేమకు సరిసాటి యేముంటుంది?

భక్తులు ఆమె సన్నిధిలో, ఆమె ఆదరణలో యొంతగానో సేడతీరి తమ బాధలను మరచిపోయేవారు.

శ్రీ అలివేలు మంగామాత తన వద్దకు వచ్చిన భక్తులకు యొన్నే ఆధ్యాత్మిక విషయాలు బోధించేవారు. ఒకసారి ఒక భక్తురాలు అమృగారిని “అమ్మా! ధర్మం అంటే యేమిటి?” అని అడిగింది. అమృగారు ధర్మాచరణ గురించి వివరించి, చివరగా “ఇతరులు మన పట్ల యేలా ప్రవర్తించాలని మనం కోరుకుంటామో అదే విధంగా మనం యితరుల పట్ల ప్రవర్తించటమే ధర్మం” అన్నారు. ఇలా అమృగారు నిరంతరం భక్తులకు సద్గౌధలు చేస్తూనే, మరొక ప్రక్క తమ యింటికి వచ్చినవారికి సౌకర్యాలను, తగిన సదుపాయాలను కలిగిస్తూ పుండేవారు. తమ యింటికి వచ్చిన వారికి యొలాంటి యిబ్బంది కలగకూడదన్న వ్యాఘరంతో జాగ్రత్తలు తీసుకునేవారు. ఒక సాధారణ గృహాటి వలె వారి ప్రతి చిన్న అవసరాన్ని గమనిస్తూ, వారి ఆహార విహారాలలోనే గాక, అనారోగ్యంగా పున్న వారి పట్ల కూడా తగు శ్రద్ధ వహించేవారు. ఈ విధంగా తమ యింటికి వచ్చిన భక్తులను యింతగా ఆదరించటం లోకమాత అయిన శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ తల్లి కి మాత్రమే సాధ్యం అనేది యొంత మాత్రం అతిశయోక్తి కాదు.

శ్రీ అమృగారు నిరంతరం శ్రీ మాస్టరుగారి గురించి ఆయన దివ్య బోధనలను గురించి వివరిస్తుండేవారు. ఆయనలోని ప్రేమ తత్వాన్ని గురించి చెబుతూ, ఆయన ఒక గురువుగా, దైవంగా మాత్రమే కాదు, ఒక కన్సుతల్లి వలె తమ వద్దకు వచ్చే భక్తులను ఆదరించేవారని చెప్పేవారు. అందుకు వుదాహరణగా అమృగారు ఒక విషయం యిలా చెప్పారు. “ఒకసారి కొండరు యువకులు శ్రీ మాస్టరుగారి వద్దకు వచ్చి ఆధ్యాత్మికత గురించి యొంతో వ్యంగ్యంగా, హేళనగా మాట్లాడసాగారు. శ్రీ మాస్టరుగారు యొంతో ఓర్చుతో వారి ప్రశ్నలకు సమాధానాలు యివ్వసాగారు. అలా గంటలు గడిచి పోసాగాయి. ఆ యువకులు అలా వాదిస్తూనే వున్నారు. అక్కడవన్న భక్తులు ఆ యువకులతో కోపంగా మాట్లాడబోతే శ్రీ మాస్టరుగారు వారిని వారించారు. అర్థరాత్రి వరకు ఆ సంభాషణలు కొనసాగాయి. ఆ యువకులలో కొంత మార్పు వచ్చింది. అంతకు ముందువరకు వారిలో శ్రీ మాస్టరుగారిపై పున్న నిర్మల్యభావం తొలగిపోయింది. వారు భక్తితో శ్రీ మాస్టరుగారికి నమస్కరించుకుని, శ్రీ మాస్టరుగారి వివరణలతో ఆధ్యాత్మికత పట్ల తమకున్న అభిప్రాయం మారిందని చెబుతూ ఆయనకు క్షమాపణలు చెప్పుకొని వెళ్లిపోయారు. ఒక మాతృమూర్తి

వలె యిటువంటి వితండవాదుల పట్ల ఆయన అంతులేని సహనంతో వ్యవహరించేవారు. వారి పట్ల కొంచెం కూడా విసుగు చెందేవారు కాదు. ఎలాగైనాసరే వారిని సమాధానపరిచి సంస్కరించాలన్నదే వారి తాపత్రయం. ‘ఏ స్త్రీ అయినా, యే తల్లి అయినా తమ ముద్దుబిడ్ల కోసం యింత ఓర్చుగా యింత సమయం వెచ్చించగలరా?’ అని సందేహం కలుగుతుంది. అలాంటి సన్నిఖేశాలను ప్రత్యేకంగా చూసినప్పుడు నాకు యిలా అనిపిస్తుంది - ఆయన ప్రేమ మాతృప్రేమను మించినదని’.

ఒక భక్తుడు, “అమ్మా మానవుని ముఖ్య కర్తవ్యం యేమిటి?” అని అడిగినప్పుడు శ్రీ అమృగారు - “ప్రతివారు తమ సాచివారికి వారి అవసరాలలో సహాయపడుతూ, వారి ఆపదలలో ఆపన్న హస్తము అందిస్తూ ఆదుకోవటం ప్రధాన కర్తవ్యం. ఒక సందర్భంలో మునులు సూత మహామునితో, “స్వామీ! మానవుడు అతి సులభంగా తరించే మార్గం సెలవిప్పండి” అని అడిగారు. అందుకు సూత మహాముని, “పరోపకారం అనే సద్గుణం చేత మానవులు తప్పక సులభంగా మోక్షాన్ని పొందగలరు” అని సమాధానం యిచ్చారు. కనుక ప్రతివారు తమ వరకు, తమ

సౌఖ్యం కూరకు మాత్రమే పరిమితం కాక చేతనైనంతగా యితరులకు సహాయపడాలి. అయితే ఈ సహాయాన్ని మనం మన సాటి మానవుల కోసం చేస్తున్నామని అనుకోకూడదు. సకల రూపాలలో వున్న సాయిబాబాకు సేవ చేస్తున్నామనే భావనయే మనం మన మనులో నింపుకోవాలి. ఉదాహరణకు ఒక బిచ్చగానికి మనం భిక్ష సమర్పించామని అనుకుందాము. నిజానికి యొవరు యొవరికి యేమి సమర్పిస్తున్నట్లు? ఈ విషయం లోతుగా ఆలోచిస్తే ఈ సర్వ సృష్టి యొవరి చేత సృజింపబడిందో ఆ భగవంతుడే భిక్షగాని రూపంలో వున్నాడని అర్థమవుతుంది. నీవు సమర్పిస్తున్న ఆ భోజన పదార్థాలు నీవు సృష్టించలేదు. భూమిలో పుట్టి పెరిగిన పంటలు, బియ్యము, కూరగాయలు, దానిని పుడికించిన అగ్ని, నీరు, గాలి యివ్వే కలిసి నీకు భోజనం సిద్ధం చేస్తే - నీవు భిక్షగానికి దానిని సమర్పించావు. సమర్పించిన నీలో వున్నది భగవంతుడే! ఇక యొవరు యొవరికి యేమి యిస్తున్నారు? అంతా దైవం ఆడుతున్న లీలానాటకం. కనుక పరోపకారం చేస్తూ, ‘నేను యితరులకు చేస్తున్నాను’ అన్న భావాన్ని తీసివేసి, అంతా దైవమే అన్న భావంతో మనుని నింపుకోవాలి” అంటూ అమృగారు యెంతో చక్కగా వివరించారు.

ఒకసారి అమృగారు ప్రసంగపశాత్తు పెద్దల ఆశీస్పులు అనే విషయాన్ని గురించి చెప్పిన విధానం చాలా వినూత్వంగా అనిపిస్తుంది. “ప్రతి సందర్భంలోనూ పెద్దల ఆశీస్పులు తీసుకోవడం అనేది మన సాంప్రదాయం. ఈ సాంప్రదాయ పాలనలోని అంతర్యం యెంతో గొప్పది. సాధారణంగా పెద్దలు చిన్నవారి క్షేమాన్ని కోరుతూ, వారికి శుభం కలగాలనే వుద్దేశంతో వారిని దీవిస్తూ వుంటారు. అయితే యొవరు యా పెద్దలు? పెద్దలు అని యొవరిని అనాలి? అన్న విషయం ఆలోచించాలి. వయస్సులో మనకంటే పెద్దవారిని మాత్రమే మనం పెద్దలు అనటం సర్వసాధారణం. అయితే లోతుగా ఆలోచిస్తే వీరు మాత్రమే కాదు, మనలోలేని దివ్య గుణాలు కలిగి వున్నవారు, యే విషయంలోనైనా మనకంటే యొక్కప పరిజ్ఞానం కలిగి వున్నవారు - వీరిని కూడా మనం పెద్దలు అని భావించవచ్చు. అంతేకాదు, సృష్టిలోని ప్రతిదీ మనకంటే వున్నతమైనది మనం గౌరవించదగినది అయివున్నది. ఎందుకంటే సృష్టి సమస్తము మనకు వుపయోగపడుతున్నది. పంచభూతాలతోనే మన దేహం నిర్మింపబడటమే కాదు; ఆ పంచభూతాలు, ప్రకృతి వలననే మనం జీవించగలుగుతున్నాము. వాటి పైననే ఆధారపడి మనం జీవిస్తున్నాము. కనుక మనకు జీవితాన్ని అందిస్తూ మనలను ఆశీర్వదిస్తున్న యా సృష్టిలోని పదార్థాలన్నింటినీ మనకు పెద్దలుగానే భావించాలి. పెద్దల ఆశీస్పులు పొందటమే కాదు, పెద్దలపట్ల మనం యొలా వ్యవహారించాలన్నది ముఖ్యమైన విషయం. పెద్దలను గౌరవిస్తూ నిరంతరం పెద్దలపట్ల కృతజ్ఞతతో వ్యవహారించడం మనం మరవకూడదు. అది మన ముఖ్య కర్తవ్యం” అని చెప్పారు శ్రీ అమృగారు.

మాతృశ్రీ అలివేలు మంగమ్మ గురుమహిమ గురించి చెబుతూ, “గురుమహిమ అపారమైనది. ఈ చరాచర సృష్టి మొత్తం ఆయన మహిమను సూచిస్తున్నది. చూడండి, ఒక కవిలోని కవిత, గాయకుని మధుర గానం, సకల కళలు, సకల విజ్ఞానము ఆయన మహిమకు ప్రతిరూపాలే! ఈ సృష్టి, స్థితి, లయములన్నీ ఆయన మహిమకు చిహ్నాలే!” అన్నారు.

ఒకసారి ఒక భక్తురాలు “అమ్మా! భగవంతుని నమ్ముకుంటే కష్టాలను యొదుర్కొవటమేనా? భగవంతుడు దయామయుడు అని అంటారే, మరి దైవ భక్తులకు కష్టాలు యొందుకు వస్తున్నాయి?” అని ప్రశ్నించింది. శ్రీ అమృగారు “భగవంతుని నమ్ముకొనని వారికి కష్టాలు రావడం లేదా? నిజం చెప్పాలంటే కష్టాలు అనుభవించడం వలన కర్మజ్ఞతన జరుగుతుంది. నిజానికి కష్టాలు, బాధలు అనేవి మనిషిని ఆధ్యాత్మిక సాధన

వైపు మరలిస్తాయి. కష్టాలోనే మనిషి యొక్కపగా దైవాన్ని సృరిస్తాడు, ఆశ్రయిస్తాడు. అలా భగవంతునికి చేరువ అవుతాడు. సుఖాలనేవి మనిషిని అహంకారపూరితునిగా మారుస్తాయి. చాలామంది మహోత్సులు తమ యిష్టపూర్వకంగానే కష్టతర జీవితాన్ని యొంచుకొని జీవిస్తుంటారు. అందువలన కష్టాలను శత్రువులుగా చూడవద్దు. దైవస్నఱణ మానవద్దు” అని బోధించారు.

శ్రీ అమృగారు తమ వద్దకు వచ్చే స్తోలకు కుటుంబ సభ్యులతో సామరస్యంగా జీవించవలసిన ఆవశ్యకతను వివరిస్తుండేవారు. వాస్తవంగా గృహిణి పైనే ఆ యింటి సుఖశాంతులు ఆధారపడి వుంటాయి. కుటుంబ సభ్యులందరితో సామరస్యంగా జీవించటం ఒక కళ. అది యొంతో అవసరం కూడా. కుటుంబం సుఖశాంతులతో వుంటేనే దైవచింతన, ఆధ్యాత్మిక సాధన చక్కగా జరుగుతాయి. ఎప్పుడూ తగవులు, చికాకులు వున్న యింట్లో శాంతి అనేది యొక్కడ వుంటుంది?

తిరుపతి సమీపంలోని నారాయణవనం అనే ఊరిలో సారకాయల స్వామి అనే ఒక అవధూత వుండేవారు. ఆయనను ఒకసారి ఒక భక్తుడు తన యింటికి ఆప్యోనిస్తాడు. అక్కడ ఆయనకు పెద్ద యెత్తున పూజా కార్యక్రమాలు నిర్వహించాలని అందుకు తగిన యేర్పాట్లు చేస్తుంటారు భక్తులు. ఆ సమయంలో ‘యొప్పుడూ యొవరించికి వెళ్ళని స్వామి నా యింటికి వచ్చారు’ అన్న అహంభావం ఆ భక్తుని మనసులో తలెత్తుతుంది. ఆ గర్వంతో ఆ భక్తుడు యితర భక్తులను కించపరుస్తూ మాట్లాడటం మొదలుపెడతాడు. వెంటనే స్వామి లేచి వెళ్ళిపోతుండగా, భక్తులు కంగారుగా “స్వామీ! యొక్కడికి వెళ్ళిపోతున్నారు?” అంటూ ఆయనను ఆపాలని ప్రయత్నిస్తారు. “ఈ యింటిలో దుర్మాసన వస్తున్నది. నేనిక్కడ వుండను” అంటూ అక్కడినుండి వెళ్ళిపోతారు స్వామి. కనుక తగవులు, కీచులాటలు వుండేచోట దైవక్షప లభించదు.

కుటుంబంలో వచ్చే చిన్న చిన్న అభిప్రాయ భేదాలను యొంతో సులభంగా పరిష్కరించుకొనవచ్చు. జిల్లెళ్ళుమూడి అమృ స్తోలతో ఒకసారి నవ్వుతూ యిలా అన్నారు: “చూడండి యింట్లోని వారితో పేచీలు రాకుండా వుండటానికి ‘యెస్’ (YES) మంత్రం

వుపయోగించండి. అవతలి వారితో అభిప్రాయ భేదం వచ్చినప్పుడు ‘అలాగే’ అంటుండండి. స్తోలకే సహనం యొక్కవ కదా! కనుక మీరే తగ్గి వారి మాట ప్రకారమే చేయండి. అలా చేస్తుంటే కొన్నాళ్ళకు యొదుటి వారే మీ మాటను వినే స్థాయికి వచ్చి, మీ మాటను వారు మన్నించే స్థితి తప్పకుండా వస్తుంది.” కనుక స్తోలు సహనంతో సామరస్యంతో మెలగటం అవసరం అని చెప్పారు శ్రీ అలివేలుమంగమ్మగారు.

ఈ విధంగా మన మాతృమూర్తి శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ భక్తులకు గొప్ప గొప్ప ఆధ్యాత్మిక సందేశాలను సులభమైన రీతిలో వివరిస్తుండేవారు. అమృగారి సలహాలతో, దివ్య బోధనలతో, కుటుంబాలలో నెలకొన్న తగవులు పరిష్కారమై వారంతా సుఖశాంతులతో జీవించిన సంఘటనలు యొన్నా!

ఇలా భక్తులకు చక్కని సందేశాలు యిస్తూ, వారిని ఆధ్యాత్మిక బాటలో నడిపించిన విలక్షణమైన మహోత్సురాలు మన అలివేలు మంగామాత!

సర్వాంతర్యామి మన మాతృదేవి జన్మదిన సందర్శంగా మనలను సన్మార్గంలో నడిపించమని, సదా సర్వదా మనలను కనిపెట్టి కాపాడమని వేడుకుంటూ, ఆ తల్లి దివ్య చరణకుమలాలకు శతకోటి వందనాలు అర్పించాము!

జై సాయి మాస్టర్!

—————○○○—————

మన ఇల్లు

శీమతి అడిగం వేదవతి

నాకు ఊహా తెలిసేటప్పటికి మేము విద్యానగర్ లో వున్నాము. తమ్ముడు ఇంకా పుట్టలేదు. ఇంటి నిండా ఎప్పుడూ చాలామంది వుంటూ వుండేవారు. నాన్నగారు ఎక్కువ సమయం హోలులో కూర్చొని వచ్చిన వారితో మాట్లాడుతూనో, ప్రాసుకుంటూనో, ఏదైనా గ్రంథం చదువుతూనో వుండేవారు. హోలులో కొంతమంది ధ్యానం చేస్తూనో, మాష్టరు గారి మాటలు వింటూనో వుండేవారు. అమ్మ వచ్చినవారికి కాఫీలు, భోజనాలు ఏర్పాట్లు చేస్తూనో, చేయిస్తూనో, వచ్చిన వారితో ఆప్యాయంగా మాట్లాడుతూనో వుండేవారు. ఆ ఇంట్లో నిరంతరం బాబా గురించిన మాటలు, భజనలు, పొటలు వుంటూ వుండేవి. లేదా సత్సంగం వినిపిస్తూ వుండేది. చివరకు నాకు అన్నం పెట్టేటప్పుడు, నాతో ఆడేటప్పుడు, నన్ను నిద్రపుచ్చేటప్పుడు, పొటలతోనే జోడించి ఆ పనులు చేసేవారు. బాగా లేనప్పుడు బాబాను ప్రార్థించి బాబా ఊది రాసి, మందులు కూడా యిచ్చేవారు. నాకు కథలు చెప్పినా, అవి మహాత్ముల కథలో, రామాయణ- భారత - భాగవతాలో లేదా సాయి లీలలో భక్తుల అనుభవాలో అయివుండేవి. ప్రతినిత్యం మేమంతా ఏది తిన్నా, త్రాగినా బాబాకు నివిదించే తీసుకునేవారము. ఇంట్లో 'వంట చేయడం' వుండేదికాదు బాబాకు నైవేద్యం చేయడం వుండేది. 'కాఫీ నివేదన, కాఫీ ప్రసాదం' వుండేవి. మహాత్ముల దర్శనమూ, శిరిదీ యూత్రలూ వుండేవి. నిరంతరం సత్సంగము సత్కాలక్షేపమూ మాకు అన్ని వైపుల నుండి వినిపిస్తూనే వుండేవి.

ఉదయమే నిద్రలేచి 'గురు బ్రహ్మ' శ్లోకం చెప్పుకోవడం, ఆ తర్వాత కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని ఉదయ హారతికి హోజరు కావడం మా నిత్యకృత్యం. తర్వాత మధ్యహ్న భోజనం

మేమంతా కలిసి చేసే వారము. అప్పుడు కూడా మాష్టరుగారు ఆధ్యాత్మిక విషయాలు మాట్లాడుతూనే వుండేవారు. అవి వింటూనే మేము భోజనం చేసేవాళ్ళము. విద్యానగర్ లో ఎక్కువగా కాలేజీ విద్యార్థులు మాష్టరుగారి సహాయాయులు వస్తుండేవారు. వారితో పాటు సాయంత్రం సత్సంగానికి చుట్టూప్రక్కల ఊరి ప్రజలు వచ్చేవారు. అలాగే తేలు కుట్టినవారు, అనారోగ్యంతో బాధపడేవారు, తీప్రమైన కష్టాల్లో వున్నవారు వచ్చి మాష్టరుగారికి తమ సమస్యలు చెప్పుకుని పరిష్కారము, అభయము, ఆశీర్వచనము తీసుకునేవారు. ఎంతోమందికి చిత్రంగా వారి సమస్యలు తొలగిపోయి వారు కృతజ్ఞతతో ప్రేమతో మళ్ళీ మళ్ళీ ఆయన దర్శనానికి వస్తూ వుండేవారు. ఇలా ఎప్పుడూ మన ఇంట్లో సందడే సందడి! ఎప్పుడూ పండుగ వాతావరణమే! నిరంతరం సాయిధ్యాసతో ఆ వాతావరణమంతా నిండి వుండేది. ఇక పండుగ దినాలలోను, పర్వదినాలలోను, ప్రత్యేక సందర్భాలలోనూ మరింత తీవ్రంగా సాయి ధ్యాసలో గడిపేవారంతా!

ఇంతటి దీక్షలో ఆ సధ్యరు దంపతులైన మా తల్లిదండ్రులు వుంటూ వున్నప్పటికీ మాకు ఎప్పుడూ విసుగనిపించలేదు. కారణం వారు సాయిని నిరంతరం సేవించడమనే జీవితవిధానం ఎంతో సరదాతోనూ, ఆనందోత్సాహంతోనూ సహజంగా జరిగిపోతూ వుండేది. మామూలుగా కుటుంబంలో సాధారణంగా పెద్దలు నిరంతరం పూజ పొరాయణాదులతో గడువుతూ వుండటం వల్ల పిల్లలతో సరిగా సమయం గడపలేకపోవడం చూస్తాము. అందుకని అటువంటి దీక్ష ఎప్పుడుతుండా అని పిల్లలు ఎదురు చూడడం చూస్తాము. కానీ మన ఇంట్లో అటువంటి సమస్య ఉత్సవం కానేలేదు.

కారణం ఆటలు, పాటలు, సరదాలు, సంతోషాలు, యాత్రలు అన్ని వుంటూనే వుండేవి. అయితే అవన్నీ బాబాతో అనుసంధానమై వుండేవి. ఆ ఇంట్లో ఏ వస్తువు ఏ ఒక్కరిదీ కాదు--అందరిదీ!

ఉడాహరణకు, మన ఇంట్లోని బొమ్మలు అందరివీ, తినుబండారాలు అందరివీ, పుస్తకాలు అందరివీ, చాపలు అందరివీ.... అన్ని బాబా ప్రసాదమే! ఆ ప్రసాదాన్ని అందరమూ కలిసి స్వీకరించాలి. అందరమూ తృప్తిగా వుండాలి. ఇలా వుండేది మన సంస్కృతి. కనుక మా దగ్గర వున్న బొమ్మలతో ఇంటికొచ్చిన వారి పిల్లలు ఆడుకోవచ్చు, పాడు చేయవచ్చు కూడా.. నాకు ఏమీ బాధనిపించేది కాదు. ‘ఆ ఇల్లు మన అందరి తండ్రి అయిన సాయిది కనుక మన అందరిదీ! ఆయనను అందరమూ కలిసి సేవించాలి. ఇదే ఆలోచనా విధానం ఇంట్లోని అందరిదీ!

అందుకే మాకు ప్రత్యేకమైన బంధుప్రీతి అలవడలేదు. ఎందుకంటే అందరూ గురు బంధువులే కదా! అందరూ మాకు అన్నయ్యలు, అక్కయ్యలు, మామయ్యలు, అత్తయ్యలూ.. వారికి, రక్త సంబంధికులకి మా మనసులో ఎటువంటి భేదభావం రాలేదు. ఎందుకంటే మా తల్లిదండ్రులకు లేదు గనుక. ఇక కుల మత భేదాలు, ప్రాంతియ భాషా భేదాలు ఆ ఆప్యాయతను ప్రభావితం చేయలేకపోయాయి. అందరూ మనవాళ్ళే, ఎవరూ పరాయి కాదు - అనేది మాకు తెలియకుండానే మా మనసులలో ముద్దింపబడింది.

ఇదే సంస్కృతి మేము ఒంగోలు వచ్చిన తరువాత కూడా కొనసాగింది. నిరంతరం ఇంట్లో ఉండేవారి సంఖ్య పెరిగింది. వచ్చి పోయే వారి సంఖ్య కూడా. నాన్నగారు కూడా ఎంతో తీవ్రమైన పని ఒత్తిడిలో ఉండేవారు. అయినా మా సరదాలకు, హాయికి ఏమీ లోటు లేదు. పూలజడలు, గోరింటాకులు, పండుగలు, ముగ్గులు, కళలు ఎప్పుడూ ఏదో ఒక సరదా సాయిని సేవించడంలో భాగంగా జరిగిపోయేది.

ఇంట్లో ఎప్పుడూ నవ్వులు వినిపిస్తూనే వుండేవి. అందరమూ ఎంతో సంతోషపంగా, ఆనందంగా, సరదాగా, ఆడుతూ పాడుతూ వుండేవారం.

అమ్మగారు మాస్టరుగారు కూడా ప్రతి సేవను పరిస్థితిని ఎంతో ఉత్సాహంతో నింపి వేసేవారు. నిరత్సాహం, నిస్పుహం, అదైర్యం మేము వారిలో ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఆర్థిక ఇబ్బందులు, ఉద్యోగ పరమైన ఇబ్బందులు, సామాజిక ఇబ్బందులు, ఎన్నో రకాల మనస్తత్వాల వ్యక్తులతో వ్యవహరించడం వల్ల ఇబ్బందులు... ఇవేమీ అసలు వారిపై ప్రభావం చూపేవి కావు. కనుక మాపై అట్టి ప్రభావం లేనేలేదు. ఇంటి వాతావరణంపై ఎటువంటి ప్రభావం ఉండేది కాదు. అసలలా ఇంటి వాతావరణాన్ని ఏర్పరచడం సాధ్యమేనా? అని ఇప్పుడు ఆశ్చర్యపోవాల్సిందే! నిరంతరం ఉత్సాహం, ఆనందం మన ఇంట్లో పరవళ్ళు తొక్కుతూ వుండేది.

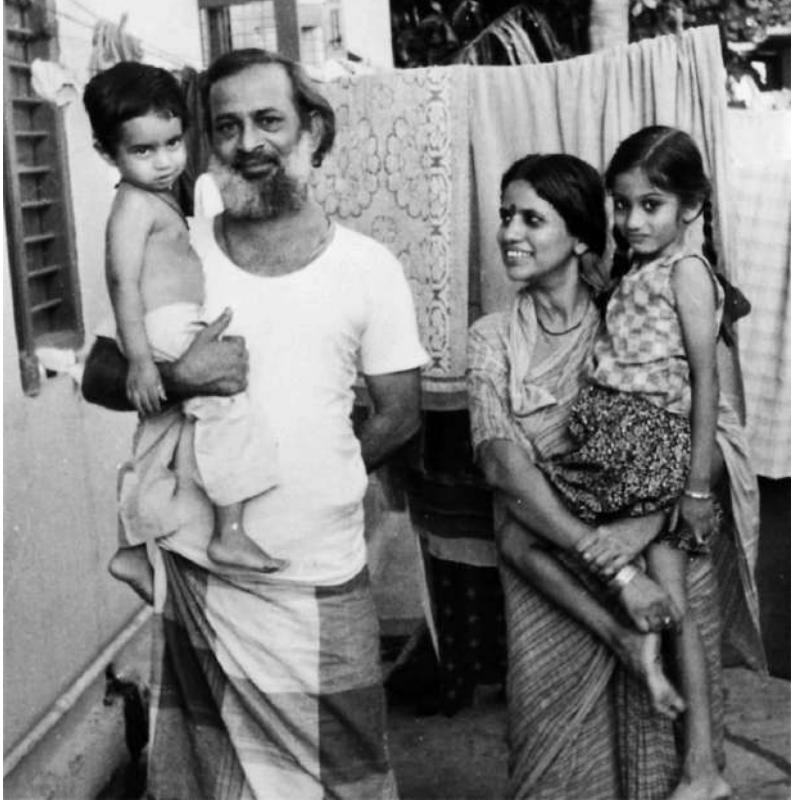
అమ్మ, నాన్నగార్లు ఏ విషయం మీదైనా వాదించుకోవడం కూడా నేను చూడలేదు. వారిద్దరి మధ్య వాదన కాదు కదా, చర్చ కాదు కదా, కనీసం అభిప్రాయభేదాన్ని కూడా మేమెప్పుడూ చూడలేదు. ఇద్దరూ వారి వారి బాధ్యతలను అత్యంత సామరస్యంతో నెరవేర్చేవారు. ఇంటికి వచ్చినవారు రకరకాల మనస్తత్వాలతోను, స్వభావాలతోను వచ్చి తమకు, సాటివారికి ఆ పుణ్యదంపతులకు ఎన్నో సమస్యలు తెచ్చిపెట్టేవారు. వారు అత్యంత ప్రశాంతంగా, చాకచక్కంగా, ప్రేమగా వారు ఎలా ఆలోచించుకుంటే ఆ సమస్య, అభిప్రాయ భేదము తొలగి సామరస్యత కుదురుతుందో చెప్పి, వాళ్ళ వారిని సాయి సేవకు సామరస్యంతో ఉపక్రమించేలా చేసేవారు.

పిల్లలమైన మాకు కలిగిన ప్రతి చిన్న కోరిక, సరదా తీర్చేందుకు ప్రయత్నించేవారు. వారు తీర్చలేని కోరికలను, మేము అడగనూ లేదు. వారు మేము అడిగినవి తీర్చకుండానూ లేరు. ఇంట్లో నిరంతరం జరిగే ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమాల్లో పాల్గొనుచుని మమ్మల్ని ఎన్నడు బలవంతమెళ్ళి ఎరుగరు. అది ఎందుకు మంచిదో చెప్పి మా స్వీచ్ఛకు మమ్మల్ని వారు వదిలి వేసేవారు. మేము అడిగే ప్రతి ప్రశ్నకు ఓర్చుగా సమాధానం చెబుతూ, మా మనసులలో బాబాను సేవించడం, స్వరించడం ఎందుకు

మంచిదో మాకు అర్థమయ్యే దాకా వివరించేవారు. కానీ మేము హారతి గానీ, పూజ గాని చేయాలని మాకు మేము సంసిద్ధులమయినప్పుడు ఆ పూజ లేక హారతి అశ్రద్ధగా చేస్తే ఒప్పుకునేవారు కాదు. శ్రద్ధగా చేయడంలోనే ఘలితం వున్నదని, అదే బాబాకు సంతోషాన్ని కలిగిస్తుందని చెప్పేవారు.

నాన్నగారు, నేను చిన్నప్పుడు కలిసి పక్కు తోముకునేవారం. ఆయన నాకు, తమ్ముడికి స్నేహం చేయించేవారు. తరువాత ఆయన స్నేహం చేసేవారు. ఆ తరువాత మేము కలిసి భోజనం చేసేవారం. అప్పుడప్పుడు మాకు ముద్దలు కలిపి పెడుతూ, బాబా గురించి మాట్లాడటం గానీ, తమ్ముడిని ఆడిస్తూ భోజనం పెట్టడంగాని చేసేవారు. తరువాత తరువాత ఒకొక్కుసారి దూరదర్శన్ లో ప్రసారమయ్యే U.G.C కార్యక్రమాలు అందరం కలిసిచూస్తూ భోజనం చేసేవారము. నాన్నగారు నాతో క్యారం బోర్డు, ఛైనీస్ చెక్కర్, పులి-మేక ఆడేవారు. ఆయనతో కలిసి ఉదయం ఒకొక్కుసారి వాకింగ్ కి వెళ్ళేదాన్ని. కొన్ని రోజులు కలిసి ఆసనాలు, ప్రాణాయామం కూడా చేసేవారము. ఆయనే మాకు అని నేర్చారు కూడా! నేను కూచిపూడి సృత్యం నేర్చుకునే దానిని. నేను ఇచ్చే ప్రదర్శనలకు ఏమాత్రం వీలున్న తప్పకుండా వచ్చేవారు. ఒంగోలులో చిత్రలేఖనం, వ్యాసరచన, వక్కత్వం, పాటలు, సృత్యం, ఆటలు - ఏ పోటీలు జరిగినా తప్పకుండా మేమిద్దరము పాల్గొనేవారము. భగవద్గీత శ్లోకాలు పోటీలకు, విచిత్ర వేషధారణ పోటీలకు కూడా పంపేవారు. హిందీ పరీక్షలకు, సంస్కృత పరీక్షలకు కూడా మేము ఇదరమూ వెళాము. ఆనింటికే ఆయనే | శదవహించి మములీ తయారుచేసి

పంపించేవారు. ఎక్కువసార్లు మేమిద్దరము ఏదో ఒక ప్రైజ్ గెలిచేవారం. తప్పకుండా సూల్లో ఫ్స్ట్ రావాలి, పోటీలలో మీరే గెలవాలి, అని ఆయన ఎప్పుడూ చెప్పలేదు. తప్పకుండా పాల్గొనండి అని మాత్రమే అనేవారు.

ద్వారక తో ఎక్కువగా క్రికెట్, బ్యాట్-మెన్-బెన్ ఆడేవారు. బాణాలు వేయడం నేర్చేవారు. ఇక అమ్మ ఇచ్చే ప్రోత్సాహం, అమ్మ ఉత్సాహం, సరదాకు మరేదీ సాటిరాదు. రంగురంగుల కాగితాలతో, కర్తలతో, పుల్లలతో, ద్వారకకు రకరకాల బాణాలు, కిరీటాలు, అమ్ములపొదులు తయారు చేసేవారు. ఇక ద్వారక దగ్గర ఉన్నన్ని బ్యాట్లు, బాల్స్ ఇంకెపరి దగ్గర ఉండేవి కావు. ఎన్నో కొన్ని వారు. “మొన్నే కొన్నాను కదా, అప్పుడే మళ్లీ కావాలా?” అని వారు ఎప్పుడూ అనలేదు. కానీ వాడి బ్యాట్ లతో, విల్లు-బాణాలతో, బొంగరాలతో, తుపాకీలతో, చిన్న పెద్దా అందరూ ఆడుకునేవారు. ఇంటికి వచ్చిన పిల్లలు పాడు చేసేవారు కూడా! అయినా మేమేమీ అనుకునేవారం కాదు. ‘పాడైపోతే కొత్తది కొనుకోవచ్చు’ అనే ధీమా మాకెప్పుడూ వుండేది. రకరకాల చిరుతిండ్లు, పాసీయాలు, అమ్మ మా కోసం ఎంతో రుచిగా తయారు చేసేవారు, చేయించేవారు. ఇంటికి వచ్చిన పిల్లల సరదాలు కూడా తీర్చేవారు అమ్మ. వారికి నచ్చిన పిండివంటలు చేయించడం, వారితో ఆడటం ఆమెకెంతో సరదా! ఆమెతో మేము చెన్, ఛైనీస్-చక్కర్, అష్టాచమ్మా, క్యారంబోర్డు, బిజినెస్-ఇలా అమ్మగారితో మేమంతా ఆడని ఆట లేదు. ఇంటికి వచ్చిన ఆడపిల్లలకు పూల జడలు, పోటీలు, గోరింటాకు, వంటలు, వడ్డనలు-ఇలా అన్ని చేయడం, నేర్పడం చేసేవారు అమ్మ.

అమ్మకు బుక్ బైండింగ్ దగ్గర నుంచి పొలం పనుల దాకా, వంటలు, కుట్టు-అల్లికలు, టైలరింగ్, ఇల్లు కట్టడం, తోటపని... అన్ని వచ్చు. ఇక శ్లోకాలు, పద్మాలు, పాటలు, పాడటం, రాయడం వచ్చు. అందుకని అందరికీ

ఏది అవసరమైతే అది చేసేవారు అమ్మ.

మేము చేసే ప్రతి చిన్న పెద్ద పనులలో, అమ్మ చేసే పని ఎక్కువ, మేము చేసేది తక్కువ వుండేది. ఉదాహరణకు నేను స్వాలుకు వెళుతుంటే బ్యాగు సర్దడం, పాకెట్ మని, రబ్బర్ బ్యాండ్ లు, పెన్సు, పెన్సిల్ మొదలైనవి అన్ని అమ్మ పట్టించుకునేవారు. నాకు చాలా పెద్ద జడ వుండేది. దానిని ఆమె రకరకాలుగా వేసేవారు. మా పుస్తకాలకే కాక ఎప్పుడైనా మా స్నేహితుల పుస్తకాలు, ఏ కారణంగానైనా మా దగ్గరకు వస్తే అందమైన ప్రకృతి బొమ్మలు ఉన్న కాగితాలతో బైండింగ్ చేసి అట్టలు వేసి యిచ్చేవారు. అలాగే మా స్నేహితులకు కూడా రకరకాల చిరుతిండ్లు స్వాలుకు పంపేవారు.

ఇంతా చేస్తే, ఆమెకు ఆరోగ్యం అస్సలు బాగుండేది కాదు. ఆమె చాలా కాలం నుంచి నడవలేరు కూడా! అయినా తన అనారోగ్యం ప్రభావం దైనందిన జీవితం మీద గాని, బాబా సేవ మీద గాని, ఇంటి వాతావరణం మీద గాని, మా సరదా జీవితం మీద గానీ, అస్సలు పడలేదు. అనలు ఆమెకు అంతటి తీవ్రమైన శారీరక బాధలు ఉన్నాయని కానీ, ఆమె అనారోగ్యం గురించి గానీ మాకు గుర్తు కూడా వుండేది కాదు. అంత ఉత్సాహంగా వుంటారు అమ్మ.

ఇక మాస్టరుగారు హోస్పిట్రియులు. అమ్మగారూ అంతే! ఎప్పుడూ సరదాగా వుండేవారు. చలోక్కులకు సామెతలకు తక్కువ లేదు. అందుకే ఇంట్లోని చిన్నలకు, పెద్దలకు, ఇంటికి వచ్చిన వారికి ఎంతో ఉల్లాసంగా ఉత్సాహంగా వుండేది. ప్రతి సన్నిహితంలోనూ, సంఘటనలోనూ, సరదాలోనూ వెనకాలే నేపథ్య సంగీతంలో సాయినాథుని ధ్యాన అనుసంధానమవుతూ వుండేది. ఉడా. ద్వారక భాణం వేసిన ప్రతిసారి, బాబాకు నమస్కరించుకుని వేసేవాడు. అమ్మ చెన్న ఆడిన ప్రతిసారి, ప్రతి అడుగులోనూ బాబా స్వరణతో వేసేవారు. పూలజడ వేసేటప్పుడు, జడ అల్లినప్పుడు, పక్క పిన్నలు పెట్టేటప్పుడు, పూలు ముడిచినప్పుడు బాబా స్వరణతోనే చేసేవారు. ఇలా ఎల్లప్పుడూ గుర్తు పెట్టుకునే అలవాటు ఒక సంస్కృతిలా మలిచారు అమ్మ.

ఇక ఇంటికి వచ్చిన ప్రతివారిని, ఇంట్లోని వారిని, చక్కగా ఆదరించి వారికి ఉపయోగపడటమే అమ్మ నాన్నగార్ల ఉద్దేశం. తమకు పరిచయం ఉన్న ప్రతివారి మానసిక, శారీరక, ఆర్థిక, ఆధ్యాత్మిక అవసరాలను గుర్తించి స్వాంతన, సహాయము, సహకారము సాధ్యమైనంత అందించి, వారిని

సాయి మార్గంలో పయనింప చేయడమే వారి ఉద్దేశం. కనుక నాన్నగారి దగ్గరకు వచ్చే ఆర్త్యులకు, అర్థార్థులకు, జిజ్ఞాసువులకు, ముముక్షువులకు తగిన మార్గం చూపే వారాయన. ఇక అమ్మగారు వారందరినీ ఆదరించి పేరుపేరునా వారికి ఇష్టమైన వంటకాలను సమకూరుస్తూ, వారి అవసరాలను గుర్తిస్తూ వాటిని సమకూర్చేవారు. ఎవరికైనా అనారోగ్యంగా వుంటే, వారిపై ప్రత్యేక త్రంభ వహించి తగిన ఆహారము, వైద్యము, విట్రాంతి ఉండేలా చూసుకునేవారు. ఆ పుణ్యదంపతుల ప్రేమ, ఆదరణను ఎవరూ, ఏనాటికి మర్ఖిపోలేరు. పిల్లలమైన మేము కూడా వారందరితో ఎంతో ప్రేమగా, ఆప్యాయంగా, ఆదరణగా ఉండేవారం. నేను ఎవ్వరు ఊరికెళ్లినా చాలా బాధపడే దానిని. ఎంతమందైనా మాతోనే ఉండాలని తిరిగి వెళ్లిపోకూడదని నాకనిపించేది.

మా బంధువులలో ఎవరైనా వస్తే వారిని ఆదరించి, వారితో సాధ్యమైనంత సమయం గడిపేవారు అమ్మ, నాన్నగారు. అమ్మ తప్పకుండా వారికి బట్టలు పెట్టి పంపించేవారు. మాకు మాత్రం వారికి, మా ఇంటికి వచ్చి వెళ్లే గురుబంధువులకి మధ్య తేడా తెలిసేది కాదు. ఇష్టటికి తెలియదు.

కుటుంబ పెద్దలతో (బామ్మ, తాత గార్లతో) అత్యంత వినమ్రతతో, గౌరవంతో మెలిగేవారు అమ్మ, నాన్నగారు. వారిపట్ల పూజ్యభావంతో ఉంటూ, వారికి సేవచేస్తూ, వారికి కావలసిన భోజనాన్ని, ఇతర అవసరాలను తీరుస్తూ, భక్తి వినమ్రతలతో వుండేవారు. వారు కూడా అమ్మ నాన్నగార్ల మీదగాని, మా మీద గాని తమ పెద్దరికాన్ని ప్రదర్శించే వారు కాదు. ఎంతో విశాల హృదయంతో సంకుచిత తత్త్వం లేని పరిణామ కలిగిన పెద్దలు వారు. వారు మాతోనే గాక, మన ఇంటికి వచ్చే భక్తులతోను ఇంట్లో వున్న వారితోనూ, చివరకు పనివారితో కూడా ఒక ప్రేమతో బేధభావం లేక మెలిగేవారు. అమ్మ నాన్నగార్ల జీవితం వారి ఇష్టప్రకారం నడుపుకోవడానికి పూర్తి స్వేచ్ఛనిచ్చే పరిణామ వారిలో కనిపించేది. నేటి కుటుంబ పెద్దలకు వారికి ఎంత తేడా!

మన ఇంటికి వచ్చే వారి వస్తుధారణ, ఆర్థిక స్థితిగతులు, వారి ఉద్దేశ్యాలు, హోదాలు, ఆస్తిపాస్తులు, కులమతాలు మొదలైన వాటి గురించి అనలు పట్టించుకునే వారు కాదు. అని ఎప్పుడూ సంభాషణలోకి వచ్చేవి కావు. జీతాలు, హోదాలు, కార్యాలాయిని మొదలైనవాటి గురించి మన ఇంట్లో అమ్మ నాన్నగార్ల కనీసం ప్రస్తావించడం కూడా మేము

ఎప్పుడూ వినలేదు. అవి అప్రస్తుతములు, అప్రధానములు నిరుపయోగములైనవని వారి దృఢ విశ్వాసం. వాటికి నిత్యజీవితంలో ప్రాధాన్యత లేదు - సాయికి, ఆయన సేవకు తప్ప. ఎదురుకుండా గుడిసెలలో వుండే పిల్లలకు, గురుబంధువుల పిల్లలకు మధ్య తేడా మేమెప్పుడూ చూడలేదు. అందరితో సమానంగా ఆడుకునే వారము.

పిల్లలమైన మాకు కావలసినవి సంతృప్తిగా సంపూర్ణంగా సమకూరుస్తానే అందులోనుంచే వివేకవంతమైన ఆలోచనను పెంపొందింప చేసేవారు అమ్మ, నాన్నగారు. ఉదాహరణకు రుచికరమైన వంటకాలు పెడుతూనే ఆరోగ్యం కోసం భోజనం చేయాలని రుచికోసం కాదని చెప్పేవారు. “ఒక్క మూడంగుళాల నాలుకను సంతృప్తిపరచడానికి ఎన్నిపాట్లు? చేదుగా ఉన్నది ఆరోగ్యకరమైనదైతే మూడంగుళాల నాలుక గురించి ఆలోచించకూడదు, అదిచే ఆరోగ్యాన్ని గురించి ఆలోచించాలి. మనసు చెప్పినట్లు మనం వినకూడదు, మనం చెప్పినట్లు మనసు వినాలి” అని చెప్పేవారు. అలాగే మనకున్న డబ్బును గానీ, హోదాను గాని, అందాన్ని గాని, అలంకరణను గాని చూసి ఎవరైనా గౌరవించినా, స్నేహం చేసినా అది వారు మనలను ప్రేమించడము, గౌరవించడమూ కాదని, మనకంటే మనకున్న హంగులకు వారు ఎక్కువ ప్రాధాన్యత నిస్తున్నారని అర్థమని చెప్పేవారు. కనుక మనం వాటికి విలువ నివ్వకూడదని, వాటిని బట్టి మనం ఎవ్వరికీ విలువనివ్వకూడదని, అవతలి వారి గుణాలను బట్టి వారికి విలువ నివ్వాలని చెప్పేవారు. అలాగే నిజమైన అందం మన ప్రవర్తన లోనూ మానసిక, శారీరక ఆరోగ్యం మీద ఆధారపడి వుంటుందని, అంతేగాని పైపై అలంకరణలో కాదనీ చెప్పేవారు. ఒకవంక ఫూల జడలు వేస్తూనే, గోరింటాకు పెడుతూనే, ఈ విషయాలను చర్చించడం వల్ల మా సరదా, మోజూ తీరేది. వివేకవంతమైన ఆలోచనా చేతనయ్యేది.

ఇక సినిమాలు, నవలలు, అనవసర కాలక్షేపాల గురించి, సాంఘిక దురాచారాల గురించి, మూడ సాంప్రదాయాల గురించి, అన్నింటి గురించి నిరంతరం చర్చలు జరుగుతూ వుండేవి. అయినా మా సరదాలకు లోటేలేదు. అందరం కలసి సముద్రస్నేహాలకు, ఎన్నో యాత్రలకు కూడా వెళ్ళాము. ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు చదవడమూ, రాత్రింబవళ్ళు చర్చలు చేయడమూ జరుగుతూనే వుండేది.

నిజానికి మాస్టరుగారు, అమ్మగార్ల వివాహమైనప్పటి

నుంచి అమ్మగారికి ఆరోగ్యం బాగాలేదు. తీవ్ర అనారోగ్యంతో భాధపడుతూ వుండేవారు. ఇంట్లో ఆర్థిక ఇబ్బందులు ఉండేవి. ఇక ఆ పుణ్యదంపతులు ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలకు అంతేలేదు. మాస్టరుగారికి ఉద్యోగపరమైన ఇబ్బందులు, ఆర్థిక ఇబ్బందులు, సామాజిక ఇబ్బందులు, భక్తుల రకరకాల మనస్తత్వాల వల్ల ఇబ్బందులు ఎన్నెన్నో వుండేవి. కులాంతర మతాంతర వివాహాలను చేయడం వల్ల ఆయన ఎంతోమంది విమర్శలకు గురయ్యారు. నాస్తిక, హేతువాదులతో ఆయన వాదించడంవల్ల వారి నుంచి వ్యతిరేకతకు గురయ్యారు. నకిలీ ఆధ్యాత్మికతను బట్టబయలు చెయ్యడంవల్ల దొంగ గురువులు, ఆధ్యాత్మిక వంచకుల ఆగ్రహానికి గురయ్యారు. కుటిల రాజకీయాలను అడ్డుకోవడంతో కొందరు రాజకీయ నాయకుల వల్ల ఇబ్బందులు ఎదుర్కొన్నారు. ఛాందసమైన సాంప్రదాయాన్ని, మతదృష్టిని విమర్శించడం వల్ల ఆయన కుల పెద్దల నుంచి, మత పెద్దల నుంచి తీవ్రమైన వ్యతిరేకతను ఎదుర్కొన్నారు. అంతేకాక ఆయన అవ్యాజమైన ప్రేమను తమ స్వార్థానికి వాడుకొని ఆయననే వంచించి కష్టాలకు గురి చేసిన వారెందరో! ఆయన నిరాడంబరత వల్ల ఆయనకు సరైన సౌకర్యాలు అవసరమే లేదని భావించిన భక్తులందరో! రకరకాల మనస్తత్వాలు గల ఇంటిలో వుండే, ఇంటికి వచ్చే భక్తుల వల్ల నిరంతరం ఆయనకు ఎన్నెన్నో ఇబ్బందులు కూడా కలిగేవి. అయినా ఇవేవీ ఆ పుణ్యదంపతులను, ఆ ఇంటి ఆఫ్సోదకరమైన పవిత్ర దీక్షల వాతావరణాన్ని చలింపజేయలేకపోయాయి. అసలన్నీ ఇబ్బందులను వారు ఎదుర్కొంటున్నారని వారికి గాని, మాకు గాని అసలు స్పృహలో లేనట్లే వుండేది. బాబా పట్ల వారికి ఎంతటి విశ్వాసమో!

అంతేకాదు, మన ఇల్లు చాలా చిన్నదే ఎప్పుడూ. అయినా దాని హృదయం చాలా విశాలం. మన ఇంటి వాతావరణం ఆఫ్సోదకరం, ప్రోత్సాహకరం పవిత్రం, దీక్షామయం. అందుకే మన ఇంటికి వచ్చిన వారందరికి తిరిగి వెళ్లాలనిపించేది కాదు. మాకు వారిని పంపాలనిపించేది కాదు. మళ్ళీ ఎప్పుడు కలుసుకుంటామూ అని మేము, వారు ఎదురుచూస్తూ వుండేవారం అదే నాటికి, నేటికి కొనసాగుతోంది, కొనసాగుతూనే వుంటుంది.

మంత్రదివి స్నాతులు

శ్రీమతి సాయిరామలక్ష్మి; శ్రీమతి లక్ష్మి శ్రీదేవి

పూర్వాజ్యలీ అలివేలుమంగమ్మతల్లి లీలావైభవాన్ని అమెరికాలోని అట్లాంటాకి చెంబిన శ్రీమతి సాయిరామలక్ష్మిగారు ఈవిధంగా తెలియజేస్తున్నారు...

మొట్టమొదట మా నాన్నగాలి స్నేహితుని భార్య నాకు పూజ్యలీ మాస్టరుగాలి గురించి చెప్పారు. ఆమె దగ్గర చాలా ఆధ్యాత్మిక ర్ఘంథాలుండేవి. ఆమె 'శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనాలు' ర్ఘంథం ఇచ్చారు. అది చదివాక అందులోని విషయాలను వివరించిన తీరు నా మనసుపై చెరగని ముద్ర వేసింది. 'నా జీవితంలో ఏమున్నా లేకపోయినా మాస్టరుగారు, వాలి ర్ఘంథాలూ తోడుంటే చాలు!' అని ప్రార్థన చేసుకున్నాను.

2005లో నాకు వివాహమైన వెంటనే మావారు అమెరికా వెళ్లిపోయారు. ఎన్నిసార్లు ప్రయత్నించినా నాకు ఫీసా దీర్ఘకలేదు. చివలికి 2006లో పూజ్యలీ అమ్మగాలికి ఈ విషయం ఫోన్ ద్వారా నాకు ఫీసా వచ్చేలా అనుగ్రహించమని ప్రార్థించాను. పూజ్యలీ అమ్మగారు, "అలాగే!" అన్నారు. నాకేమీ పారాయణ చెప్పలేదు. పూజ్యలీ అమ్మగారు చెప్పినట్టీ ఫీసా వచ్చి జులైలో అమెరికా వెళ్లాను. నేను అమెరికా వెళ్లాక సాయిమాస్టర్ ఫోరమ్స్ లో చేరాను. అందులో ద్వారాకబాబుగాలి సాంగత్యం దొరికింది. కానీ నాకు పూజ్యలీ అమ్మగాలిని సశరీరంగా దల్చించే భాగ్యం కలుగలేదు.

కొన్ని సంవత్సరాల తరవాత నాకు గర్భశయానికి సంబంధించిన సమస్యలు వచ్చాయి. అక్కడ చికిత్స చేయించుకున్నా నా సమస్య తీర్చలేదు. ఇండియాకి వచ్చి ప్రౌదరాబాదులోని వైద్యులను సంప్రభస్తే శస్తుచికిత్స చేయించుకోవలసి వస్తుందని, ఎక్కువ సమయం

పట్టపచ్చని చెప్పారు. నేను బాబాకు, పూజ్యలీ అమ్మగాలికి, పూజ్యలీ మాస్టరుగాలికి శస్తుచికిత్స సలిగ్గా జిలగేటట్లు అనుగ్రహించమని, నాకు తోడుగా వుండమని నమస్కారము చేసుకున్నాను. శస్తుచికిత్స చేసే గదలో నాకు ఎడమవైపు వైద్యులు నిలబడి చికిత్స చేస్తుంటే, నా కుడివైపున ఆ సద్గురుమూర్తులు నిలుచుని వున్నట్లు చాలాసేపు అనుభవమైంది. వాలి దయవల్ల శస్తుచికిత్స విజయవంతమై నా ఆరోగ్యం చక్కబడింది.

వాలి ర్ఘంథాలు పారాయణ చేస్తున్నా, లైవ్ లో సత్యంగాలు వింటున్నా, 'నా ఆలోచనలలో, ప్రవర్తనలలో మహాత్ములకు నచ్చే విధముగా మార్పురావటం లేదే?' అని చాలా బాధగా వుంటోంది. అప్పుడు ఒకరోజు పూజ్యలీ అమ్మగాలికి నమస్కారము చేసుకుని, "అమ్మా! నా వైఖలలో మార్పు రావాలంటే నేను ఏర్పంథము చదువుకోవాలి?" అని అడిగాను. అదేరోజు పూజ్యలీ అమ్మగారు స్వపుదర్శనమిచ్చి, "ఆధ్యాత్మిక జాగ్రత్తి ర్ఘంథం చదువుకో!" అని చెప్పారు. నాకు చాలా ఆనందం కలిగింది. ఆ రోజునుంచే ఆ ర్ఘంథాన్ని చదవడం మొదలుపెట్టాను. ముఖ్యంగా ఆ ర్ఘంథంలో - చాలా సంఘటనల్లో ఎలా ఆలోచించి అవగాహన చేసుకోవాలో పూజ్యలీ అమ్మగారు విడమరచి చెప్పారు. అందలికీ ఉపయోగపడే అనేక విషయాలు అందులో వున్నాయి.

ఒకరోజు మా ఇంట్లో ఒక విషయం మీద నాకూ మావాలికి అజ్ఞప్రాయభేదం వచ్చింది. చివలికి ఆయనదే తప్పని నాకు అనిపించి, ఈ సంగతి పూజ్యలీ అమ్మగాలితో చెప్పుకుంటూ, "అమ్మా, ఈరోజు ఇలా జిలగింది కదా, మీరే చెప్పండి ఎవరిబి తప్పే!" అని అడిగాను. ఆరోజు 'ఆధ్యాత్మిక జాగ్రత్తి' ర్ఘంథం చదువుతుంటే అందులో ఒక సంఘటనలో

పూజ్యులీ అమృగారు ఒకరితో, “మన వైపునుంచేనా? వాళ్ళ వైపు ఆలోచించవద్దా?” అని అడిగారు. అప్పుడు ఆ వాక్యం నాకే చెప్పున్నట్లు అనిపించింది. నేను పునరాలోచన చేసుకొంటే, తప్పు నాదేనని, మావారి కాదని అర్థమైంది.

ఇలా ప్రతిక్షణం నా వెంటవుండి పరిస్థితులను, మనస్సితులను సలచేస్తూ ‘నా సమాధి అనంతరం నేను అప్రమత్తుడనే, నా సమాధినుంచే నేను సమాధానం చెప్పాను’ అన్న భాబా సూక్తులను నిజం చేస్తూ, విత్యసత్యలై వెలుగొందుతున్న మాత్రదేవి పూజ్యులీ ఆలివేలు మంగమ్మ తల్లి అనురహం లభించడం జన్మజన్మల సుకృతంగా భావిస్తూ వారి పాదపద్మమలకు అంజలి ఘటించి నమస్కరిస్తున్నాను.

పూజ్యులీ అలివేలుమంగమ్మతల్లి శీలావైభవాన్ని విజయవాడకు చెందిన శ్రీమతి లక్ష్మీ శ్రీదేవిగారు ఈవిధంగా తెలియచేస్తున్నారు...

నాకు 2018లో విజయవాడ వాస్తవ్యాలైన శ్రీ సాయిరాంగారితో వివాహమైంది. పెళ్ళి కుబిరాక పెళ్ళి జలగేలోపు ఆయన నన్ను శ్రీ గురుచలత్త, శ్రీ సాయిలామ్మతము ఒకసాారి పారాయణ చేయమన్నారు. అప్పుడే మొట్టమొదటచించి ఆ గ్రంథాలు చదవాను. అప్పటికి నాకు భాబా గురించి తప్ప పూజ్యులీ మాస్టరుగాలి గురించి

కానీ, పూజ్యులీ అమృగారి గురించి కానీ ఏమీ తెలియదు.

పెళ్ళయ్యాక శ్రీసాయిలిలామ్మతము సప్త సప్తాహాలు పారాయణ చేద్దామని అనుకున్నాను. కానీ మొదలుపెట్టలేదు. ఈలోపు గర్భవతినయ్యాను. నాలుగవ నెలలో ఒకసాారి ఒక స్వప్నం వచ్చింది. ఆ స్వప్నంలో నేను ఒంగోలులో పూజ్యులీ మాస్టరుగాలి బృందావనానికి వెళ్లాను. అక్కడ పూజ్యులీ అమృగారు పూజ్యులీ మాస్టరుగాలి సమాధికి పూలమాల సమల్చింది, ఒక పక్కకి నిలబడి పున్నారు. నేను పూజ్యులీ అమృగారికి నమస్కారము చేసుకున్నాను. అప్పుడు పూజ్యులీ అమృగారు, “నేనెందుకు వచ్చానో తెలుసా? పూజ్యులీ మాస్టరుగారు పంపించారు. నువ్వేదో సప్త సప్తాహాలు చేస్తాన్నావట కదా! అది చేసెయ్యుమని చెప్పమన్నారు” అన్నారు! నాకు చాలా సంతోషం కలిగింది.

ఈవిషయం పూజ్యులీ మాస్టరుగారే చెప్పవచ్చు. నాకు పూజ్యులీ అమృగారి దర్శనభాగ్యం కలిగింది, నేను మర్మాపాశియన విషయం గుర్తుచేశారు! నాకు అప్పుడు నాలుగవ నెల. వెంటనే సప్త సప్తసప్తాహాలు మొదలుపెట్టి, నెలలు నిండేసలికి శ్రీగురుచలత్త, శ్రీసాయిలిలామ్మతము కూడా పూర్తిచేశాను. తరువాత నాకు బాబు పుట్టడు. అలా మొట్టమొదట పూజ్యులీ అమృగారు తమ దర్శనభాగ్యాన్ని ప్రసాదించారు.

మావారు ఒకసాారి శిలిడి వెళ్ళినప్పుడు, గురుస్తానానికి ప్రదక్షిణ చేస్తూపుంటే గురు పుత్రులు శ్రీ ద్వారకబాబు దంపతులు కలిశారు. మావారు వాలికి నమస్కారము చేసుకోగానే, బాబుగారు ‘భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ్’ ర్థంధం సంచీలో నుంచి తీసి ఇచ్చి పారాయణ చేసుకోమ్మన్నారట. ఇంటికి వచ్చాక మావారు పారాయణ చేసుకున్నారు. పారాయణ పూర్తి అవ్వగానే పూజ్యులీ అమృగారు స్వప్న దర్శనమిచ్చి, మావారి నుచిట్టిపై తమ బోటనవేలుతో గుండ్రంగా తిప్పి, “అంతా బాగుంటుంబి!” అని చెప్పారు.

మేమెప్పుడూ పూజ్యులీ అమృగారి దర్శనము చేసుకోలేదు. అయినా మమ్మల్ని ఎంతగా కనిపెట్టుకుని ఉన్నారో! నాకు చాలా సందర్భాలలో పూజ్యులీ అమృగారు ఎన్నెన్నో సూచనలు చేసి ముందుకు నడిపించారు. ఆ తల్లితో నా అనుబంధం ఎనాటిదో!

జై సాయి మాస్టర్!!

“బాబా నర హనుము కుంకుమలు నిలివెరు”

శ్రీమతి జి.వి.మణి

—○○○—

నవంబరు 28, 1984. తెల్లవారురూమున విగంటల ప్రాంతంలో మావారు (శ్రీ బి. ఉమామహేశ్వరరావు గారు) నన్ను నిద్రలేపి, శ్రీ శిరిడి సాయిబాబా కలలో కన్నించి, “రేవు ప్రాణాపాయం కలిగేటంతటి ప్రమాదం జరుగుతుంది, జాగ్రత్త! దగ్గర బంధువులను పిలిపించుకో. నీకు నేనున్నాను, భయం లేదులే!” అన్నారని చెప్పారు. మా చెల్లెళ్ళకు ఫోన్ చేసాను.

మా చెల్లెళ్ళ వాళ్ళ అబ్బాయిలు ఆ రాత్రి యిక్కడనే తోడుగా పడుకొన్నారు. మరునాడు అనగా 29వ తేదీ గురువారం, మావారు ఉదయం పూజలో కూర్చున్నారు. ఒక గంట గడచినది. ఆయన ధ్యానంలో 1, 2 గంటలుండటం పరిపాటే గనుక మేము చూడలేదు. మా మనుమరాలు ఈయన బాబా పాదాలవద్ద ఒరిగి పోయి వుండటం చూచి కంగారుగా మమ్ములను పిలిచింది. ఆయనను మంచముమీద పడుకోబెట్టి డాక్టరును పిలిపించాము. వారు చూచి పరిస్థితి చాలా ప్రమాదకరంగా వుందని, వెంటనే హస్పిటల్ లో చేర్చమని చెప్పారు. డాక్టరు వెళ్ళాడు అసంపూర్తిగా వుండిన పూజ పూర్తిచేసి బాబాకు హారతి యచ్చి రోగిదగ్గరకు వెళ్ళి చూస్తే, ఆయన ఊపిరి పీల్చుడంలేదు; గుండె, నాడి కొట్టుకొనడంలేదు!! నాకు భయంవేసి “బాబా, బాబా” అని గట్టిగా ‘బాబా’ను పిలిచేను. ఆగిపోయిన గడియారం మళ్ళీ కదిలినట్లు శ్రీ బాబా దయవలన మావారి గుండెలో చలనం వచ్చి మళ్ళీ ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. అయినా ఆయనకు స్ఫృహాలేదు. హస్పిటల్ లో చేర్చగా అక్కడ వెంటనే E.C.G., రక్త పరీక్షలు మొదలైనవి

చేసి పరిస్థితి బాగులేదన్నారు. ఊపిరితిత్తులలో చేరిన కఫాన్ని తీసేసారు. B.P. దిగి పోయిందన్నారు. రక్తంలో ఘగర్ తగ్గి అలా జరిగిందన్నారు. ఒక గంట ఆలస్యమయితే ప్రాణాపాయము జరిగేదని డాక్టర్లు చెప్పినారు. మావారికి డయాబెట్స్ గాని, భూడ్ ప్రపరులాంటిది గాని లేదు. మరి అలా ఎందుకు జరిగిందో తెలియదు.

వారికి ఒకప్పుడు గుండెజబ్బు వుండేది. అయ్యాల్కి వాల్వు ట్రుబుల్ వుండేది. కాని శ్రీ సాయి కరుణాకట్టము వలన, నవంబరు 1983లో చిలకు ఏకాదశి రోజు బాబా ఫాటోల్ నుండి ఒక వెలుగు రేఖ ఆయన గుండెమీద ప్రసారమై ఆ జబ్బు పూర్తిగా నయమైనది. తర్వాత గుండె స్పెషలిస్టులు చూచి ఆశ్చర్యపడసాగారు. ఇప్పుడు పోయిన ప్రాణమే తిరిగి వచ్చినది. శ్రీ బాబా ముందు హౌచ్చరించబట్టి మావాళ్ళను సహాయంగా పిలిపించగలిగాను. వాళ్ళు వెంటనే డాక్టర్లు తీసుకొనివచ్చి నర్మంగుహాలులో చేర్చుటకు సహాయపడినారు. అదే నేను వంటరిగా వుండివుంటే అంత తొందరగా ఆయనకు టీట్-మెంటు జరిగివుండేదికాదు.

మావారికి స్వప్నములో బాబా కనుపించిన రోజు రాత్రి మా బంధువుల అబ్బాయికి మావారు చనిపోయినట్లు కల వచ్చిందట. అతని తండ్రి పోయినప్పుడుకూడా యిలాగే రాత్రి కలవస్తే మర్మాడు మధ్యహనం హర్షావిఠాకుతో పోయారు. అందుకని భయపడి ఈయనను చూచుటకు మాయింటికి వచ్చి, అప్పటికే ఆయన హస్పిటల్లో వున్నందున ఆక్కడకువచ్చి చూచి వెళ్ళినాడు. అతని కలకు, మావారికి వచ్చిన ఆపదకు మిగతా 29వ పేజీలో

ఆచార్యని అద్భుత శీలాలు

శ్రీమతి లవిత, U.S.A.

పూర్వాజ్యాంశులు జ్యోతిష్మి భరద్వాజు గురుదేవుల శీలావైభవాన్ని UPSలో ఆర్గానాస్ లో వుంటున్న శ్రీమతి లవితగారు ఈ విధంగా తెలియచేస్తున్నారు—

నాకు పూజ్యాంశులు మాస్టరుగారు ఒక గ్రంథం ద్వారా పరిచయమయ్యారు. దాదాపు ఇరవయ్యేళ్ళ క్రితం అమెలికానుంచి ఇండియా వెళ్ళినప్పుడు శిలాంశుకి వెళ్ళాము. నాకు పుస్తకాలు చంపి అలవాటు వుండేది. ఎక్కడకి వెళ్లినా పుస్తకాలు కొనుక్కుంటాను.

మా అత్తగారువాళ్ళు, మా అమృగారువాళ్ళు అందరం కలిసి శిలాంశుకి వెళ్ళాము. అప్పుడు మా పాప ‘సృష్టి’ కి రెండు సంవత్సరాలు. మావాళ్ళు, “బాగా ఎండగా వుంది. పాపను తీసుకుని మేము రూముకి వెళ్ళాము, మీరు తరహాత రండి!” అని చెప్పారు. నేను, మావారూ ఆ ద్వారకామాయికి ఎదురుగా వున్న ద్వారకామాయి ఎంపాలియంలోకి వెళ్ళాము. నేను ఏ పుస్తకం కొన్నా ముందు ఆ పుస్తకాన్ని అటూ ఇటూ తిరగేసి, కొణ్ణిగా చబిని, బాగుందనుకుంటే తీసుకుంటాను. నాకు అప్పటికి పూజ్యాంశు భరద్వాజు మాస్టరుగారు తెలియదు. నేను ఒక పుస్తకం తీసి అందులో ఒక పేజీ తెలిచాను. అందులో సాధన గులంచి చెప్పు, దాన్ని సైకిల్ తొక్కడంతో పాశలుస్తూ, ‘పల్లం వచ్చినప్పుడు నాలుగు తొక్కులు ఎక్కువ తొక్కేస్తే ఎత్తువచ్చినప్పుడు ఎక్కువ కష్టపడనక్కరలేదు!’ అంటూ, ‘సత్యగుణం వున్నప్పుడు ధ్యానాదులు బాగా బీక్కగా చేసుకోవాలి’ అన్న వాక్యాలు చదవగానే, నాకు ఒక్కసాలిగా ‘అబ్బా! ఎంత తర్వాత(అజిక్) వుంది ఈ ఉదాహరణలో?’ అనుకుని, అప్పుడు ఈ పుస్తకం పేరేమిటి? ఎవరు ప్రాశారు? అని చూశాను. అబి పూజ్యాంశు అమృగారు సంకలనం చేసిన ‘శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు’ గ్రంథం. అప్పుడు ఓప్ప కొంటరులో బాగా పెద్దాయన కూర్చునివుంటే ఆయనతో, “తాతా! ఈయన ప్రాణిన పుస్తకాలెన్ని వుంటే ఆవస్తీ ఇష్టండి” అనడిగాను. ఆయనే స్వయంగా అన్ని పుస్తకాలు తెచ్చి ఇచ్చారు. మొత్తం జిల్లా వేసి ఇమ్మన్నాను. జిల్లా వేసి ఆయన సంతకం చేసి ఇచ్చారు. ఇదంతా చేస్తున్నప్పుడు మా ఇద్దలకీ కొణ్ణిగా సంభాషణ జరిగింది. ఆయన, “పాప బాగుందా?” అనడిగారు. “బాగుంది!” అన్నాను యథాలాపంగా! “ఏచి చూపించు?!” అన్నారు. “ఎండగా వుందని పాపను

మావాళ్ళు రూముకి తీసుకెళ్లారు” అని చెప్పి, “తాతా, మీకు నేను ఇంతకుముందే తెలుసా?” అడిగాను. “నువ్వు ఇక్కడి (శిలాంశు) అమృగుయివే కదా?!” అన్నారు. “కాదండి, మాది ఆంధ్ర, వైజాగ్రీ!” అని చెప్పాను. ఆయన నవ్వేసి, జిల్లా చేతిలో పెట్టారు. ఈ సంభాషణ అంతా

తెలుగు, హిందీ కలిపిన భాషలో జిలగింది. నేను జిల్లా చెల్లించాక కొచ్చిగా డబ్బులు మిగిలివుంటే, “తాతా ఇవి నీకు దక్కిణా ఇస్తున్నాను తీసుకో!” అని ఇచ్చేశాను. నన్ను ఆయన ఆశీర్వదించారు.

తరవాత రూముకి వస్తూ ఆలోచించుకున్నాను, ‘ఆయన పాపను చూపించమన్నారు, అనులు పాప పుండని నేను చెప్పులేదు కదా’! అనుకున్నాను. సాయంత్రం పాపను ఆ తాతకు చూపించడానికి తీసుకెళ్ళాను. ఆ దుకాణంలో ఆయన లేరు. నేను కొంటర్ లో

వున్నాయనను ఆ తాత గులంచి అడిగాను. అతను అలాంటివారెవ్వరూ లేరని చెప్పారు! అక్కడే పనిచేసే అబ్బాయిని సాటివారు ఉదయం ఎవరున్నారని మరాటిలో అడిగారు. ఆ అబ్బాయి, నేనూ, ఇంకొక అబ్బాయి వున్నామని చెప్పాడు. నేను మళ్ళీ, “కాదండి! ఉదయం ఒక పెద్దాయన వున్నారు. ఆయన జిల్లా కూడా ప్రాసిచ్చారు. కావాలంటే చూపిస్తాను” అన్నాను. మళ్ళీ అతను ఆ అబ్బాయిని అడిగితే ఆ అబ్బాయి అలా ఎవరూ లేరని చెప్పాడు!

సాయంత్రం సమయం అవ్వడం వల్ల షాప్ చాలా రళ్ళిగా వుంది. అతను కొంచెం విసుక్కున్నట్టు మాట్లాడాడు. మావారు నన్ను తీసుకువచ్చేశారు. తీరా ఇంటికి వచ్చాక ఆ జిల్లాని చూస్తే, ఆంగ్రంలో ‘సాయి’ అని సంతకం చేసివుంది! అఖి చూసి నేను ఆనందాశ్రూలలో తేలిపాయాను. వారి ప్రియ శిష్యుడి గ్రంథాలన్నీ వారే దగ్గరుండి కొనిపించి నాకు భరద్వాజ మాస్టరుగాలని పటచయం చేశారన్నమాట!! నాపై ఎంతటి దయ! ఆ జిల్లా నాదగ్గర భద్రంగా వుంది.

తిలిగి అమెలికా వచ్చాక ఆ గ్రంథాలన్నీ చదవడం మొదలుపెట్టాను. అయితే ఇదంతా జిరగక ముందు కొన్నేళ్ళ క్రితం నాకు ఒక స్వప్నం వచ్చింది. అందులో నేనూ, మా అమ్మ బాబా గుడికి వెళ్ళాము. అక్కడ ఒకాయన కుట్టిలో కూర్చుని వుంటే కొంతమంచి ఆడవాళ్ళ ఆయనకు హోరతిస్తున్నారు. నాకు కొంచెం నచ్చలేదు. పైన బాబాని పెట్టుకుని ఇక్కడ ఈయనకి హోరతిస్తున్నారేమిటనిపించింది. పైగా ఆయనకు సమోసా నైవేద్యం పెడుతున్నారు. నాకభి ఇంకా వింతగా అనిపించింది. ‘ఏ పులిహోరీ, పరమాన్నమో పెట్టాలి కానీ ఇలా సమోసా ఏమిటి?’ అనిపించింది. నేను, మా అమ్మ గుడిలోనుంచి బయటకు వచ్చి రీడ్చు మీదకి వెళుతుంటే ఆయన కూడా బయటకు వచ్చి, “లలితా!” అని పెద్దగా పిలిచారు. నేను ఆగి ఆయన వైపు చూశాను.

ఆయన, “నేను ఒంగోలు వెళ్ళిపోతున్నాను” అని చెప్పారు. మెలకువ వచ్చేసింది. ఆయనెవరో నాకు తెలియలేదు. ‘ఒంగోలు’ అన్న ఊరి పేరు కూడా నేను వినలేదు. తరవాత ఆ స్వప్నం మర్మిపోయాను.

ఆ స్వప్నం వచ్చిన కొన్ని సంవత్సరాలకు మేము శిలిడి వెళ్ళడం, అక్కడ బాబా అనుభవం ఇవ్వడం జిలగింది. బుక్ షాప్ లో నాకు ప్రవచనాలు గ్రంథం పైన వారి ఫాటోలో చూసినప్పటికీ, ఎక్కడో చూసినట్లు అనిపించింది కానీ పూర్తిగా గుర్తురాలేదు. US వచ్చాక వారి గ్రంథాలన్నీ చదువుతుంటే, క్రమేషి అన్ని గుర్తిచ్చాయి. నాకు వారెవరో తెలియకపోయినా నన్ను ఎప్పటినుంటే కనిపెట్టుకుని వున్నారన్నమాట! ఎంత కరుణ! మేము కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం ఇంటియా వచ్చినప్పుడు, ఒంగోలుకు వెళితే అక్కడ పూజ్యాలీ మాస్టరుగాలికి పునుగులు నైవేద్యం పెట్టడం చూశాను. ఇబివరకెప్పుడో కలలో సమోసా నైవేద్యం పెట్టినది గుర్తుకొచ్చి వారికి ఏదైనా నైవేద్యంగా సమర్పించవచ్చాని అర్థమైంది.

నాకు పూజ్యాలీ మాస్టరుగాల రచనలు చదువుతుంటే చాలా సందేహాలు

వచ్చేవి. అవస్నీ కూడా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలినే ఆడుగుతూ వుండేదాన్ని. అప్పుడు ఒకసాఱి స్వప్నంలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, “గ్రీన్ రూమ్ లో కూర్చుని అనుషోసం చెయ్య!” అని చెప్పేరు. నేను మా ఇంట్లో ఒక గదికి ఆకుపచ్చ రంగువేసి అందులో బాబా, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, పూజ్యశ్రీ అమృగార్ ఫాంటోలు పెట్టుకున్నాను. అక్కడే కూర్చుని పూజ, పొరాయణ, హోరతులు.. అస్తీ చేసుకుంటాను. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చెప్పినట్లు చేస్తూ, ఆలోచించుకుంటూ వుంటే చాలా విషయాలు అర్థమయ్యేవి. అలా చాలా విషయాలు స్వప్నం ద్వారా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు సూచిస్తూ వుండేవారు. తరవాత గురువుతులు శ్రీ ద్వారకనాథ్ గాలితో పరిచయం అయ్యాక సాయి మాస్టర్ ఫాంర్మ్ లోను, ఇండియా వచ్చినప్పుడు వాలితో మాట్లాడుతూవుంటే ఆధ్యాత్మికతకు సంబంధించిన అనేక విషయాలలో స్పృష్ట వచ్చింది.

మిలారేపా చరిత్రలో, “భూత భవిష్యత్ వర్తమానం అంతా ఒకటేనని గుర్తించి ఆ భావాన్ని నీకు సహజంగా అలవాటయేటట్లు చూసుకి! ఇదే కీకు చివరిసాగా ఇచ్చే ఉపదేశం. మీకు నేనిచ్చేది ఇదే నాయనా! ఇంతకంటే తెలుసుకింపలసిన అతీత సత్యం ఇంకొకటి లేదు. కాబట్టి టినినే నీవు తెలుసుకి!” అని తన ఆఖరి సందేశాన్ని మిలారేపా తన శిష్యులకు ఇస్తారు. ఇది చదివాక, ‘కాలంలో భూత, భవిష్యత్, వర్తమాన కాలాలు లేకుండా ఒక్కటిగా ఎలా వుంటుంది?’ అనే సందేశం వుండేది.

ఒకరోజు రాత్రి ఒక స్వప్నం వచ్చింది. నేను, మావారు శిలిడ్కి వెళ్ళాము. అది పాత కాలం నాటి శిలిడి. నేను ఇంట్లో రాత్రి పడుకున్నప్పుడు ఏ బట్టలు వేసుకున్నానో వాటితో వచ్చేశాను. మావారు మాత్రం చాలా శుభ్రంగా తయారై వచ్చారు. రోడ్డంతా మట్టి నేల. అలా నడుచుకుంటూ వెళుతున్నాము. ఒక చల్లి కనిపించింది, ఒక సరోవరం కనిపించింది, రెండు హంసలు వున్నాయి. అలా నడుస్తూ వుంటే శిలిడీ వచ్చింది. అక్కడ ఇళ్ళనీ చాలా తమాషాగా వున్నాయి. ముందుభాగం అంతా కలిసి, వెనక పెరటి భాగమంతా కలిసి ఒకే వరుసలో వున్నాయి. నేను ఆ వెనుకవైపుకి వెళ్ళాను. అక్కడ ఒకావిడ బాబా ప్రసాదం కోసమని మినప్పుప్పు రుబ్బుతున్నారు. నేను ఆ నేవ చేసుకింపచ్చా అనడిగాను, సరేనని ఆవిడలేచి వెళ్లిపోయారు. నేను రుబ్బుతూంటే బిగంబరంగా వున్న ఒక చిన్న అబ్బాయి వచ్చి, ఆ రుబ్బేది పెట్టమని అడిగాడు. నేను ఇంకా నైవేద్యం

తయారుకాలేదని చెప్పాను. అయినా పెట్టమని అడిగాడు! సరేనని, కొంచెం ఆ అబ్బాయి చేతిలో వేశాను. ఆ బాబు దానిని నాకి, “సచ్చిదానంద!” అని పాలపోయాడు. నేను ఆశ్చర్యపోయి ఆ అబ్బాయిని పెట్టుకుండామని పరిగెత్తాను. ఈలోపు మావారు ఒక ప్రత్యేకమైన కళ్ళద్దాలు పెట్టుకుని వచ్చారు. దాంట్లో ఫాంటో తీసే పరికరం కూడా వుంది. వెంటనే వారు ఆ పాలపోతున్న అబ్బాయిని ఫాంటో తీశారు. మెలకువ వచ్చేసింది.

నాకర్ధమైందేమిటంటే, పాత శిలిడీ భూతకాలానికి సంబంధించినబి. నేను మా ఇంట్లో ఎలా వున్నానో అలా శిలిడీ రావడం వర్తమాన కాలం. మావారు కళ్ళద్దాలలో ఫాంటో తీసే సౌకర్యం భవిష్యత్తులము అని! ఒకేసాఱి గురుదేవులు నాకు మూడు కాలాలను అనుభవింపచేసినట్లు అనిపించింది.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి బోధలకు, మార్గదర్శకత్వానికి అనేకానేక కృతజ్ఞతాపూర్వక నమస్కమాంజలులు తెలియచేసుకుంటూ, ఇదేవిధంగా మాకు జీవితాంతం తోడుగా వుండాలని వారి పౌరపర్చుములకు ప్రణమిల్చుతూ ప్రార్థిస్తున్నాను.

జై సాయి మాస్టర్!

“బాబా నా పసుపు కుంకుములు నిలిపారు”

జిహే పేజీ తరువాయి

సరిపోయింది. ఈయనకు ఆరోగ్యం చేకూరేక “బాబా దయవలన మీరు బాగున్నారు. నాకు అలాటి కలవస్తే పాత అనుభవంతో భయపడ్డాను” అని చెప్పినాడు.

బాబాకు భక్తులయందు గల ప్రేమ, దయ అనుభవించినవారికి అర్థం అవుతుంది. సముద్రము లోతును, ఆకాశం ఎత్తును వర్షించి చెప్పగలమా? అలాగే అనంతమైన బాబా పేమసాగరాన్ని మాటలలో చెప్పలేము. మావారికి ప్రాణదానంచేసి, నా పసుపుకుంకుమల్ని నిల్చి నా జీవితానికి వెలుగునిచ్చిన బాబాకు శతకోటి నమస్కృతులను అర్పిస్తూ మీ అందరితో నా అనందాన్ని పంచుకోవాలని యా మా అనుభూతిని వ్రాసాను.

పరమ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ మాస్టరుగాలిచే రచించబడిన అపూర్వ ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, C/o. SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068, Phone: +91 7416041550
 Branch Office : Kondalah Bunk Street, Kothapeta, Ongole, Prakasam Dist. Andhra Pradesh. Phone: 8597233271
Send DD in favour of 'Sri Manga Bharadwaja Trust (Publications)' Payable at Hyderabad or Ongole

శ్రీ గురువి పై విరచితమైన గ్రంథములు	
శ్రీ గురు చరిత్ర - శ్రీ సాయి లీలామృతము (బొండ్)	₹499.00
శ్రీ గురు చరిత్ర	₹199.00
శ్రీ సంహితాయన గురు ద్విసాహస్రి	₹149.00
శ్రీ దత్తాపత్రార మహాత్ముము	₹75.00
శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబాపై విరచితమైన గ్రంథములు	
శ్రీ సాయి లీలామృతము	₹199.00
శ్రీ సాయి సన్మిధి	₹199.00
శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధామృతము.	₹119.00
శ్రీ సాయినాథ హూజ	₹49.00
శిరిడీ పోరతులు	₹15.00
శిరిడీ క్షేత్ర సందర్భము	₹49.00
శ్రీ సాయినాథ స్తువమ మంజరి	₹10.00
సాయిని పూజించడం ఎందుకు?	₹10.00
సత్పుంగము - భజన	₹10.00
సాయి సూక్తి - ఆచార్యవాచి	₹20.00
శ్రీ సాయి నిత్య సత్య ప్రతము	₹20.00
(రచన : పూజ్య గురువత్తి శ్రీ అలివేలు మంగమ్య)	
ఇతర మహాత్ముల గ్రంథములు	
శ్రీ స్వామి సమర్థ	₹75.00
శ్రీ తాజుద్దీన్ భాబా	₹75.00
అవధూత శ్రీ వెంకయ్య స్వామి	₹99.00
అవధూత శ్రీ చీరాల స్వామి	₹75.00
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	₹75.00
శ్రీ ఆనందమయి అమృత	₹75.00
బొబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	₹99.00
శ్రీ గురు సిద్ధారుడ స్వామి	₹99.00
(రచన : శ్రీమతి శారదా వివేక)	
అవధూత శ్రీ చివటం అమృత	₹99.00
(రచన : శ్రీమతి శారదా వివేక)	
అన్వేషణాత్మకమైన వైజ్ఞానిక గ్రంథములు	
ఏది నిజం?	₹49.00
మతం ఎందుకు?	₹49.00
విజ్ఞాన వీచికలు	₹99.00
పరిప్రశ్న	₹119.00
ధ్యాన సంబంధమైన గ్రంథములు	
ధ్యానయోగ సర్వస్వము	₹99.00
బద్ధ ధ్యాన హృదయము	₹49.00
అధ్యాత్మికత - తత్త్వచింతనా పూర్వక గ్రంథములు	₹199.00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	₹199.00
అధ్యాత్మిక జూగ్గుతి	₹199.00
(రచన : పూజ్య గురువత్తి శ్రీ అలివేలు మంగమ్య)	
ఇతర గ్రంథములు	
పురుషసూక్త రహస్యము	₹49.00
మనము - మన సంస్కృతి	₹75.00

పూజ్య భరద్వాజ గురుదేవులపై విరచితమైన గ్రంథములు	
మహాత్ముల ముద్దబిడ్డరు	₹149.00
(రచన : శ్రీ సి.ధామన్ రెడ్డి)	
భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ	₹299.00
(రచన : శ్రీమతి శ్రీదేవి)	
మహా పురమపుడు	₹60.00
(రచన : పూజ్య గురువత్తి శ్రీ అలివేలు మంగమ్య)	
శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు -1	₹199.00
(సంకలన కర్త : లక్ష్మీ నరసమ్య)	
శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు -2	₹199.00
(సంకలన కర్త : లక్ష్మీ నరసమ్య)	
ఆచార్య అమృత లేఖాపథి	₹199.00
(సంకలనం : శ్రీ సి.ధామన్ రెడ్డి)	
మరో సంద దీపం	₹120.00
మాస్టర్ అమృత వాక్యలు	₹99.00
(రచన : శ్రీ సి.ధామన్ రెడ్డి)	
బాలల కొరకు విరచితమైన గ్రంథములు	
బాలల సాయి లీలామృతము	₹49.00
(రచన : శ్రీమతి అడిదం వేదవతి)	
బాలల సాయిసన్నిధి	₹75.00
(రచన : శ్రీమతి అడిదం వేదవతి)	
బాలల శ్రీ గురు చరిత్ర	₹75.00
(రచన : శ్రీమతి అడిదం వేదవతి)	
BOOKS IN ENGLISH	
Sai Baba The Master	₹249.00
Shri Guru Charitra	₹149.00
Supreme Master	₹149.00
Tajuddin Baba	₹149.00
Sai Baba and His Teachings	₹149.00
Children's Sai Baba The Master	₹80.00
(Author: Smt. Adidam Vedavati)	
BOOKS IN OTHER LANGUAGES	
Sadguru Sri Sai Baba (Hindi)	₹249.00
Sri Guru Charitra (Hindi)	₹249.00
Sri Sai Leelamruthamu (Kannada)	₹249.00
Sri Sainatha Prabodhamruthamu (Kannada)	₹149.00
Sri Guru Charitra (Kannada)	₹199.00
Sri Sai Sannidhi (Kannada)	₹249.00
Tibet Yogi Milarepa Charitra (Kannada)	₹119.00
Sri Swami Samartha (Kannada)	₹119.00
Sri Sai Leelamruthamu (Tamil)	₹249.00
Sri Guru Charitra (Tamil)	₹299.00
Sri Shirdi Sai Aartulu (Tamil)	₹29.00
Sri Sainatha Stavana Manjari (Tamil)	₹20.00
Sri Sai Leelamruthamu (Malyalam)	₹299.00
Sri Guru Charitra (Malyalam)	₹299.00
Sri Guru Charitra (Odiya)	₹299.00
Sri Sai Sannidhi (Odiya)	₹249.00

ఆద్యాత్మిక జ్ఞాగం

(మాత్రాదేహ పురోజుల్లో అనిష్టమంగమ్మ రచించిన వ్యాఖ్యనముల సంపుటి)

భగవాన్‌మీ భవరాజ్‌జీ (ప్రశ్నలు)

శ్రీమతి శ్రీదేవి

Date of Publication: 21st of each month. Permitted to post: 23rd, 24th, 25th and 26th of each month.

Edited, Printed and Published by Dr. R.S. Sasidhar, Ph.D. trustee of Sri Manga Bharadwaja Trust,

Ongole - 523002. Postal Registration Number : Prakasam/16/2024-2026, Regd.No. 37926/83.

శ్రీ తిలడీ సాయినాథుడు మహాసమాధి చెందిన పుణ్యతిథి (12-10-24), శ్రీ భరద్వాజీ గురుదేవుల జన్మానితిష్ఠవము (30-10-24), గురుపుత్రు శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ తల్లి జన్మానితిష్ఠవము (1-10-24) ల సందర్భంగా సాయిబాబా పత్రిక పాఠకులందలకే ఆ సద్గురు మూర్తుల ఆశీస్సులు లభించాలని ప్రార్థన!!

భక్తులందరూ పుణ్యప్రదమైన ఈ అక్షాంశులు నెలను సద్గురు పారాయణ, సేవ, చింతన, పూజనాది కార్యక్రమాలతో సట్టనియోగపరచుకొనగలరు.